Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Oktober 1987
136. årgang
Nummer 10

Oktober 1987
136. årgang
Nummer 10

Redaktør: Hugh W. Pinnock

Adm. direktør for kirkens tidsskrifter:
Ronald L. Knighton

International Magazines:
Chefredaktør: Larry A. Hiller
Redaktører: David Mitchell, Jan U. Pinborough
Børnestjernen: Diane Brinkman
Layout og design: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; kvartalsvis måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

Stjernen

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm,

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02187727

Abonnement:
12 numre Dkr. 72,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: $ 10.00
(Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8710 DA

Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign, New Era* og *Friend.*

Indhold

Børnestjernen

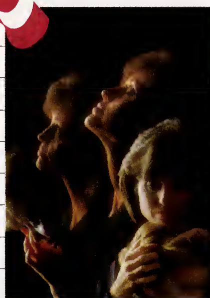
På omslaget:
„Lad arbejdet begynde"
malet af Clark Kelley Price.
Skildrer missionærerne ældste Joseph H. Dean og hans hustrus ankomst på Samoa i 1888.
Se artiklen: „Sand, hav og evangeliets net" i denne udgave.

„BETAL DIN GÆLD; OG LEV"

Præsident Ezra Taft Benson

I en af kongebøgerne kan vi læse om en kvinde der grædende henvendte sig til Profeten Elisa. Hendes mand var død, og hun havde en gæld som hun ikke kunne betale. Kreditoren var nu ved at tage hendes to sønner fra hende og sælge dem som slaver.

Ved et mirakel lykkedes det Elisa at skaffe hende en god portion olie. Så sagde han til hende: „Gå hen og sælg olien og betal din gæld; og lev så med dine sønner af resten" (2 Kong. 4:1–7).

„Betal din gæld, og lev." Har disse ord ikke altid været nyttige? Er dette råd ikke lige så klogt for os i vore dage?

Vi kan i vise mænds ord ned gennem tiderne gang på gang se, hvordan de holder fast i visdommen ved at holde sig gældfri. En af personerne i Shakespeares skuespil, *Hamlet*, siger: „Vær hverken långiver eller låntager – for låntageren mister ofte både sig selv og vennen. . .„ (1. akt, 3. scene).

Andre har skrevet:

„Det er svært at være fattig, men forfærdeligt at være i gæld" (Charles Haddon Spurgeon).

„Tænk over hvad du gør når du sætter dig i gæld; du giver en anden magt over din frihed" (Benjamin Franklin).

Sandhedsprincipper ændres aldrig

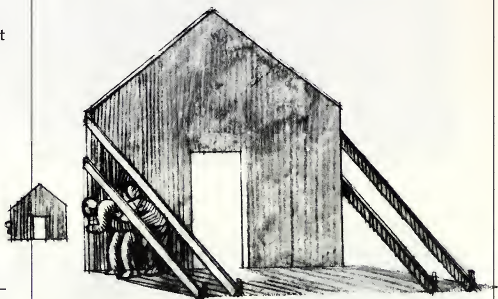
Det er rigtigt at tiderne er blevet anderledes siden Franklins tid, men sandhedsprincipper og visdom vil altid være de samme. Vore inspirerede ledere har altid opfordret os til at holde os fri af gæld og leve inden for vore midler.

Vore egne pionerforældre har efterladt os en arv om sparsommelighed, om at spare op, om frihed fra gæld. De ville bestemt også give os dette råd i dag: „Betal din gæld; og lev."

Mange mennesker, som føler sig trygge, fordi de regner med at have fast arbejde, en fast indkomst, træffer aftaler om at yde af deres fremtidige indtægt, uden tanke for hvad de vil gøre hvis de mister deres arbejde eller hvis de af en eller anden grund ikke får nogen penge.

Men den stigende materialisme giver grund til endnu større bekymringer, i modsætning til forpligtelsen over for åndelige værdier. Vi har allesammen en tendens til at ville hamle op med vore naboer, selv om vi har en mindre indtægt end de. Det er trist at så mange mennesker synes at leve på denne måde.

VI HAR ALLE SAMMEN EN TENDENS TIL AT VILLE HAMLE OP MED VORE NABOER.

Det er lettere i det lange løb at leve inden for sin indkomst og lade være med at låne af sine fremtidige reserver, med mindre det er strengt nødvendigt – aldrig til luksus. Det er ikke retfærdigt hverken over for os selv eller vort samfund at være så tankeløs i sit forbrug, så vi, den dag hvor indtægten svigter, er nødt til at henvende os til bistandskontoret eller kirken for at få økonomisk hjælp.

Køb hvad I har råd til med de penge I har

Jeg beder jer indtrængende om ikke at binde jer til en gæld, som oftest betyder enorme renter. Spar op nu og køb senere, og I vil være langt forud. I vil spare

jer selv for de høje renter og andre udgifter, og de penge I sparer kan give jer mulighed for senere at købe med væsentlige kontantrabatter.

Hvis I er nødt til at sætte jer i gæld for at klare livets nødvendigheder – som fx ved køb af et hus – så beder jeg jer mindeligt om at tage hensyn til jeres indtægt og købe på fornuftige vilkår, idet I vurderer hvad I kan klare, for at holde jer gældfri og bevare jeres lykke. Fald ikke for fristelsen til at købe et hus der er langt mere fordringsfuldt eller større end I faktisk behøver. Det kan hurtigt blive en forfærdelig byrde at skulle betale termin, især når der også skal betales skat og afgifter samt reparationer.

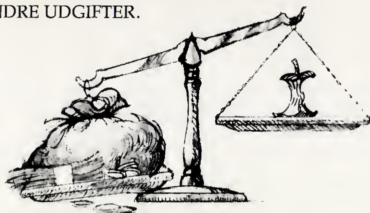
Når jeg ser tilbage på dengang jeg fik mit eget hus, så er jeg taknemmelig for min livsledsager, som var villig til at starte beskedent, selv om hun var vokset op i luksus.

Pas på at du selv og din familie ikke kommer til at stå ubeskyttet på grund af økonomiske vanskeligheder. Udeluk luksus, i det mindste for en tid, for at opbygge en reservekapital. Det er meget klogt at sørge for at børnene kan få en uddannelse i fremtiden og at spare op til sine gamle dage.

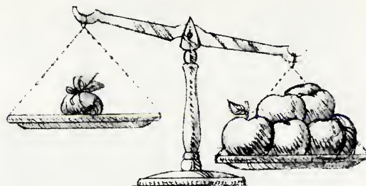
Bed til Herren

Jo mindre familiens indtægt er, jo vigtigere er det at bruge hver eneste øre klogt. Fornuftig anvendelse af pengene, og en opsparing, vil give familien større tryghed, flere muligheder, en højere uddannelse og en højere levestandard. Lad os, hvor det er muligt, se at få betalt vort hus og sætte penge til side til uddannelse, til nedgangstider og til de uforudsete krisesituationer som fremtiden kan bringe.

SPAR JER SELV FOR DE HØJE RENTER OG ANDRE UDGIFTER.

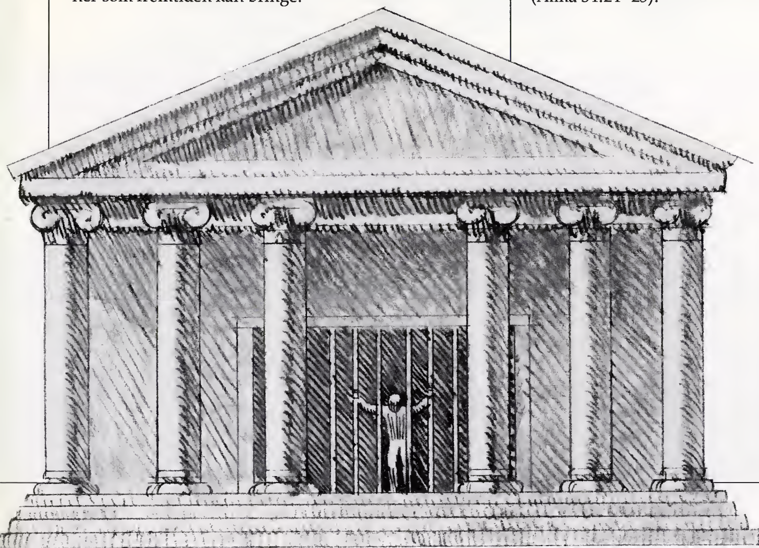

SPAR OP NU OG FÅ EN KONTANTRABAT.

Det rette forhold mellem mennesker og velstand hedder forvaltning og ikke iøjnefaldende forbrug.

Bed Herren om styrke til at følge de råd som Guds orakler giver. Profeten Amulek sagde: „Bed til (Gud) for markens afgrøder, at I må have held med dem. Bed for hjordene på markerne, at de må formeres" (Alma 34:24–25).

Illustreret af Kay Stevenson

TÆNK OVER HVAD DU GØR NÅR DU SÆTTER DIG I GÆLD: DU GIVER EN ANDEN MAGT OVER DIN FRIHED." (Benjamin Franklin)

Må jeg til Amuleks råd tilføje dette: Bed til Herren for jeres gæld, at det må lykkes jer at komme ud af den. Bed til ham om tro til at holde jer fri af gæld, til at leve inden for jeres midler. Ja – „Betal din gæld, og lev!"

Kære søskende, lad os følge vore kirkelederes råd. Hold jer fri af gæld! Lad os først betale vor tiende, vor forpligtelse over for vor himmelske Fader, så vil vi få lettere ved at betale gælden til vore medmennesker. Lad os følge præsident Brigham Youngs råd: „Betal jeres gæld, stift ikke længere gæld, vær præcise i alle ting, og især når det gælder om at betale jeres gæld." (*Discourses of Brigham Young*, samlet af John A. Widtsoe, s. 303. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1954).

Præsident Joseph F. Smith har tilføjet: „I disse velstandstider bør (vi) komme ud af gæld. Hvis vi ønsker at vokse og være et frit folk, da må I først ordne jeres forpligtelser over for Gud og derefter over for jeres medmennesker" (*Evangeliske Lærdomme*, s. 219).

Præsident Heber J. Grant gav dette råd: „Tiende er et af Guds bud. Vær ærlig over for Herren og jeg lover (de sidste dages hellige) at de vil blive velsignet med fred, velstand og økonomisk sikkerhed" (*Gospel Standards*, samlet af G. Homer Durham, s. 60–61. Improvement Era, Salt Lake City, 1941).

Kære søskende, vi vil få fred og tilfredshed i vore hjerter, dersom vi lever inden for vore midler. Gud give os visdom og tro til at følge præstedømmets inspirerede råd – komme ud af vor gæld, og leve inden for vore midler – kort og godt „betal din gæld og lev". □

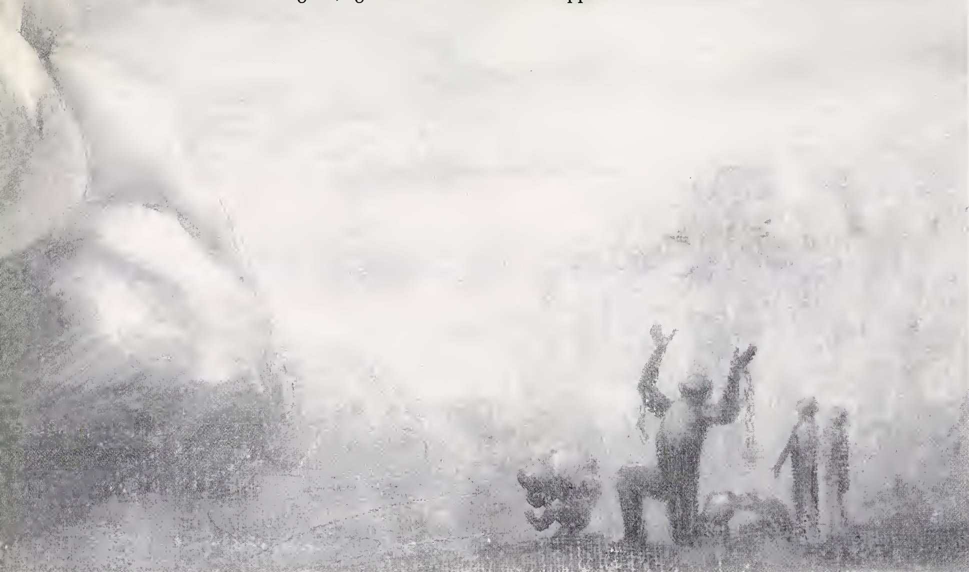
IDEER TIL HJEMMELÆRERE

Nogle punkter, som kunne fremhæves.
Hvis du synes kan du fremlægge disse punkter under dine hjemmelærerbesøg:

1. Vi sidste dages hellige er altid blevet tilskyndet til at holde os fri af gæld, til at leve inden for vore midler.
2. Hvis vi er nødt til at stifte gæld for at imødekomme livets nødvendigheder, så lad det ske inden for vore midler, uden at vi nogensinde binder os til at skulle betale høje renter.
3. Lad os sørge for at beskytte vores familie imod økonomiske vanskeligheder.
4. Lad os bede om hjælp til at kunne komme ud af vores gæld, til at leve inden for vore midler, og til at betale efterhånden som vi køber.

Diskussionshjælp

1. Fortæl hvad du selv mener om det kloge i rådet: „Betal din gæld; og lev!"
2. Er der skriftsteder eller citater i denne artikel som familien kunne læse højt og drøfte?
3. Ville denne samtale blive bedre hvis du taler med husets overhoved før besøget? Har du et budskab fra biskoppen eller kvorumslederen?

BESØGSLÆRERINDERNES BUDSKAB

VILLIGE TIL AT SØRGE MED DEM, SOM SØRGER

Formål: At vi må forstå vort ansvar for at stå til tjeneste for dem der har særlig brug for hjælp.

For nylig fik en dame et chock, da hun fik at vide at hendes søster var blevet dræbt ved en automobilulykke. Hun var slet ikke forberedt på dette. I sin sorg skrev denne kvinde i de følgende måneder: „Jeg lider stadig – men det kommer i bølger, hvorpå jeg føler at det hele ikke er nogen nytte til. Hvis jeg blot kunne få lov at tale om min søster i nogle få timer, så tror jeg at jeg ville få det bedre. Alle ønsker at fortælle mig noget, som kan hjælpe mig, men ingen af dem har lyst til at lytte."

Der er mange forskellige slags sorger. Forældre der dør, børn der forlader kirken, mænd eller hustruer der forlader deres familie, venner eller familiemedlemmer der får at vide at de har en dødelig eller invaliderende sygdom, mennesker der mister deres arbejde eller bliver slaver af dårlige vaner.

De fleste af os vil gerne hjælpe, men de fleste føler sig også utilstrækkelige. Derfor undgår vi at give udtryk for vores medfølelse. Af en eller anden grund skammer vi os over at vise vore dybeste følelser eller ved at nærme os en som viser sine dybeste følelser.

Ånden kan vejlede os til at vide hvordan vi skal trøste mennesker som sørger. Nogle mennesker vil gerne tale om deres følelser. Andre har brug for nogen som taler til dem. Nogle vil gerne have besøg, andre foretrækker at få lov at være alene. Her følger nogle retningslinier:

1. Lad være med at sige: „Jeg ved præcis hvordan du har det." Det er aldrig sandt, selv om man selv har været igennem noget lignende. Det er langt bedre at være parat til at lytte til hvordan den pågældende *selv føler det* – eller tie stille, hvis vedkommende foretrækker at arbejde sig ud af sin sorg alene.

2. Det kan også være fristende at sige til en, der er ramt af sorg: „Du skal holde op med at føle sådan. Hav tro. Det hele vil ordne sig." Selvfølgelig skal vi have tro på at alt vil ordne sig. Præsident Spencer W. Kimball sagde: „Når vi på et senere tidspunkt med fordel kan se tilbage, vil vi være tilfredse med meget af det der er sket i vort liv, ting som syntes os så vanskeligt at fatte" (Tale holdt ved Brigham Young universitetet, 6. december 1955. Citeret af Edward W. Kimball i *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 37. Bookcraft, Salt Lake City, 1982). Men troen på at alt i den sidste ende vil blive godt, fjerner ikke behovet for at sørge. Selv Jesus, der havde en fuldkommen tro, græd da han hørte om Lazarus' død (se Joh. 11:35–36).

3. Vi må også være klar over at der følger skyldfølelser med en sorg – minder om fortrydelser over noget man sagde og gjorde. Skyldfølelser er kun nyttige, hvis de tilskynder til omvendelse. Selv om vi ikke kan gøre „det godt igen", over for en der har forladt dette jordeliv, så kan vi ændre vor indstilling og belave os på at skabe et bedre forhold i evigheden.

4. Gør noget, selv om du måske ikke ved hvad du skal gøre. Lav et måltid mad. Pas børnene. Lyt. Bed. Bed igen. En søster, der mistede sin mand, var så taknemmelig for det som hendes generte nabo gjorde, selv om de ikke kendte hinanden særlig godt. Denne nabo gik ind til hende og blev der hele natten og det meste af den næste dag, lige til datteren ankom. „Hun sagde ikke særlig meget, men hun var der bare. Jeg var så taknemmelig mod hende – det ville have været forfærdeligt at skulle være alene."

I vor dåbspagt lovede vi at være „villige til at bære hinandens byrder" (Mosiah 18:8). Det er det samme råd, som det apostlen Paulus gav: „Så trøst og opbyg hverandre indbyrdes, som I også gør" (1 Tes. 5:11). □

FORSLAG TIL BESØGSLÆRERINDERNE

1. Tal om hvordan man kan hjælpe og trøste en som er i nød.

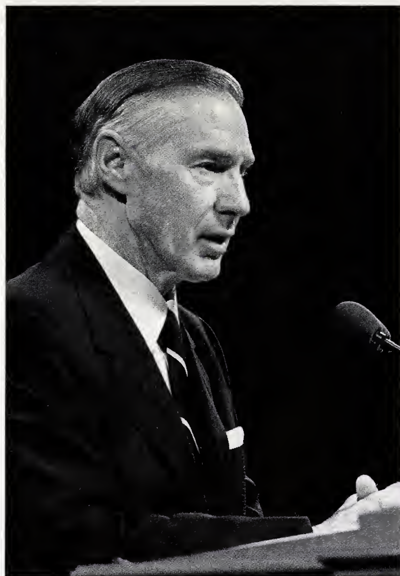
2. Hvad gjorde Frelseren for at trøste dem der søgte hjælp hos ham? Hvordan kan vi følge hans eksempel?

Se *Familieaften, Idé- og håndbog*, s. 131–134 og s. 171–180, hvor der er supplement til dette budskab.

DELER UD AF SIN KÆRLIGHED TIL HERREN

ÆLDSTE JAMES E. FAUST

Ældste Wm. Grant Bangerter
De halvfjerds' Præsidium

I 1940 var ældste James E. Faust og jeg missionærkammerater i byen Curitiba i det sydlige Brasilien. Vi boede i et værelse oven over en hjørnerestaurant, som lå på et torv der hed *Praca Zacharias.*

Den første dag ældste Faust og jeg var missionærkammerater, aftalte vi, at vi ville være blandt de bedste i missionen i vor forpligtelse over for arbejdet. På det tidspunkt talte han kun begrænset portugisisk, så jeg tog føringen den dag, da vi var ude at banke på døre. Som det var skik og brug klappede jeg i hænderne ved lågen til de forskellige huse, og forklarede kort vort formål til de mennesker der kom til døren. Vi havde ingen succes, og derfor erklærede jeg overfor min kammerat at det nu var *hans* tur.

Da ældste Faust klappede i hænderne, for at hidkalde en i det næste hus, vendte jeg ryggen til, for at tilkendegive at det udelukkende var op til ham at skabe kontakt. Da jeg vendte mig om, stod han inden for lågen og talte engelsk med en dame som sad i et vindue. Dette var familien Dedo-Veleixo – og de tilsluttede sig kirken hurtigt efter. Det var de første medlemmer af de nu over 10.000 sidste dages hellige i den by. På et tidspunkt, hvor en gennemsnitsmissionær i Brasilien fandt en nyomvendt for hvert to et halvt år, var det en succes for ældste Faust at det lykkedes ham ved hans allerførste kontakt.

Lige siden har James E. Faust fortsat påvirket mange menneskers tilværelse og været dem til velsignelse. Hans eget liv afspejler den kærlighed til Frelseren, som han også følte som barn og ung, og som han også føler nu, som medlem af De tolv apostles Kvorum.

„Jeg tror jeg bare har tillid"

Ældste Faust nedstammer fra en pionerslægt, han er født i Delta, Utah, den 31. juli 1920, og hans forældre var George A. og Amy Finlinson Faust. „Min mor elskede skrifterne, især Mormons Bog," siger han. „Jeg ville ønske at jeg vidste lige så meget om Mormons Bog, som hun gjorde. Jeg er ikke nået dertil endnu, men jeg håber at jeg gør det – det er noget af et personligt mål. Jeg kan takke hende for at jeg fik et vidnesbyrd i en tidlig alder. Jeg kan ikke huske noget tidspunkt, hvor jeg ikke har haft et vidnesbyrd, et personligt vidnesbyrd."

Ældste Faust, der er vokset op med kærlighed til Frelseren, siger at det ikke har været svært for ham at tro på Herren og hans kirke. „Jeg nyder at betale tiende. Jeg har aldrig fundet det vanskeligt at acceptere præstedømmeledernes råd og lærdomme." Han smiler, „Jeg tror, at jeg bare har tillid."

Familien flyttede så til Salt Lake dalen, hvor hans far skulle arbejde som sagfører og distriktsdommer. Skønt George Faust var en travlt optaget dommer og medlem af biskoprådet, „tilbragte han megen tid sammen med os og støttede os i vore sportsaktiviteter. Han har aldrig svigtet en kamp, som nogen af os var med til."

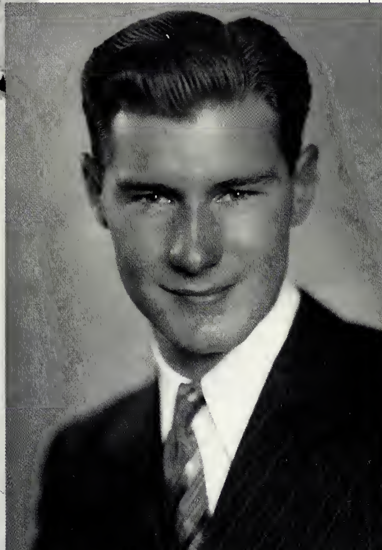
Med en sådan opbakning hjemmefra blev Jim Faust en fortrinlig fodboldspiller og sportsmand i gymnasiet. „Vi elskede sport. Det er godt for selvdisciplinen."

„Den mest produktive tid i mit liv"

Men ældste Faust lærte også selvdisciplin på andre måder. Hans forældre lærte ham at arbejde og at påtage sig ansvaret for opgaver i hjemmet. „Koen skulle malkes hver dag – også til jul, om søndagen og på fødselsdage. Og hønsene skulle fodres."

Efter sin studentereksamen gik Jim Faust på Utah universitet i to år, hvorpå han blev kaldet på mission til Brasilien i 1939. Engang ældste Faust og jeg talte om vor mission, bemærkede han, at „vi opnåede ikke

James E. Faust voksede som dreng op i SLC, var på mission i Brazilien i 1940, og var medlem af et hold, som løb på Utah universitet i foråret 1939.

DER KOMMER ET TIDSPUNKT HVOR ET VIDNESBYRD ER ANDET OG MERE END TRO — DET HØRER MED TIL DIN SIKRE VIDEN.

James E. Faust

meget andet undtagen at ændre os. Jeg synes at det var en af de mest produktive og værdifulde tidspunkter i mit liv." Sandelig var hans mission en tid med åndelig udvikling og modning. Han blev perfekt til at tale portugisisk og udviklede evnen til også at arbejde med tysk – det sprog som de fleste kirkemedlemmer i Brasilien talte på det tidspunkt. Han præsiderede over de lokale hellige, idet han var distriktspræsident, og blev desuden kaldet til lederstillinger blandt missionærerne.

I 1975, næsten 35 år efter sin mission, vendte ældste Faust tilbage til Brasilien som assistent for De Tolv, for at præsiderer over arbejdet i Sydamerika. Med hensyn til omvendelser og dåb, så blev denne anden mission naturligvis meget mere produktiv. „Jeg er taknemmelig for at Herren gav mig en ekstra mulighed for at arbejde på det sted," siger han. „Det er en utrolig personlig tilfredsstillelse at se, hvordan Herren har velsignet disse mennesker og lande, hvor arbejdet faldt så vanskeligt til at begynde med."

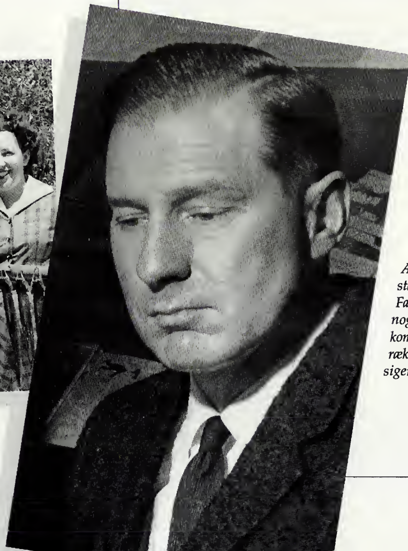
Jim og Ruth Faust blev gift under 10-dages orlov fra hans militærøvelse. Ægteparret Faust viser resultatet af en god dags fisketur i de tidlige år af deres ægteskab.

Fra missionærtjeneste til millitærtjeneste

Mens den 21–årige missionær forkyndte fredens evangelium, blev hans fædreland indblandet i en verdenskrig. Hans hjemrejse fra Brasilien blev udsat adskillige måneder, fordi der ikke var nogen mulighed for at komme hjem. Seks uger efter, at han omsider var kommet hjem, blev han indkaldt til millitærtjeneste i luftværnet.

Han havde, som hjemvendt missionær, mange fordele i forhold til den erfaring almindelige soldater havde – han havde kendskab til sprog, praktisk uddannelse og lederevner. Han kvalificerede sig til en officersuddannelse og bestod med udmærkelse ved efterretningstjenesten. Da han kom i kontakt med andre officerer – folk med ambitioner og faste værdinormer – lærte han at påskønne mennesker, som ikke var medlemmer af kirken. Og han udviklede sit naturlige talent for at stifte venskaber, for at være tolerant og forstående.

I mellemtiden lærte han Ruth Wright at kende – han havde mødt hende i gymnasiet. Under en 10–dages orlov fra officerskolen, giftede de sig i Salt Lake templet, den 21. april 1943. Det unge par købte sig en brugt bil, så de kunne køre sammen til det sted, hvor han havde sin opgave i luftværnet, og således at Ruth kunne være sammmen med ham så meget som muligt. De var de eneste kirkemedlemmer med bil – således som

Ældste Faust som stavspræsident. Familien Faust i 1974: „Når vi har nogle øjeblikke fri, så kommer familien i første række af vore aktiviteter," siger ældste Faust.

det var tilfældet ved mange millitærbaser – så derfor fyldte de så mange mennesker som muligt ind i deres bil, når de skulle i kirke.

Så blev Jim forflyttet oversøisk – til steder som New Zealand, Australien, Tasmanien og Ægypten. Som eneste sidste dages hellig ombord på et millitærskib i tre måneder, måtte han holde søndagsmøder helt alene hver søndag. „Man kan opnå stor åndelige styrke, selv om man er helt alene," siger han. „Hvis man beder sine bønner hver dag, betaler sin tiende og så godt man kan, forsøger at huske at det er sabbatsdag, så vil Ånden komme og velsigne én i rigt mål. Det er en stor styrke og trøst."

En yderligere udsættelse af et normalt liv?

Efter tre år i millitæret var Jim ikke så sikker på, at han ønskede at udsætte en normal levevis yderligere ved at vende tilbage til studierne. Det var nu næsten seks år siden at han forlod universitetet og tog på mission. Men hans far opmuntrede ham til at fortsætte sin uddannelse, så det gjorde han og fik en juraeksamen ved Utah universitet i 1948.

I de næste 24 år praktiserede James E. Faust som sagfører i Salt Lake City og modtog anerkendelse for sit arbejde. „Jeg har følt stor tilfredsstillelse ved min profession," siger han. „Jeg siger til mine tre drenge, som alle er sagførere, at dersom jeg skulle gøre det om, så ville jeg gøre nøjagtigt det samme igen."

Hvad er der ved sagførerbestallingen der er så berigende? Han svarer: „Det er at få løst problemer og få tingene til at køre igen." Han nærede ægte interesse for de mennesker han arbejdede for – og denne personlige interesse kunne hans klienter mærke. Ifølge hans søn, Marcus, „har han indprentet sine drenge at mennesker er vigtigere end ting – og at vi må huske på dette i vort arbejde".

„En mulighed for at se livets omskiftelser"

Når ældste Faust ser tilbage på sine mange års arbejde for kirken – blandt andet som biskop (som 28–årig), som præsident for Cottonwood stav i Salt Lake (som 35–årig) og som regionalrepræsentant – mindes han de mange dejlige mennesker han mødte og de gode oplevelser han fik. „Dette er værdifulde kaldelser, fordi man kommer folk så nær. Man får mulighed for at se livets omskiftelser, for at være med til at hjælpe folk med at klare deres udfordringer og løse deres problemer. Hvis jeg kunne gøre det om, så tror jeg, at jeg ville bekymre mig mindre om rapporter og papirarbejde og møder, og engagere mig noget mere end jeg gjorde i menneskenes tilværelse."

Jim og Ruth Faust har stiftet varige venskaber henad vejen – hvad enten det har været under hans mission, i millitæret, i hans profession eller ved forskellige opgaver for kirken. Ældste Faust siger, at meget af dette skyldes hans hustru. „Hun har en utrolig kærlighed til mennesker, er meget varmhjertet og udadvendt," siger han. „Hun hjælper mig til ikke at overse det, som ikke bør overse."

Ruth Faust er et levende eksempel på lykke, retfærdighed, følelsesmæssig stabilitet og hengivenhed over for evige principper. Når kvinder taler om at realisere sig selv, så ville de gøre vel i at se på hende. Hun er et fuldendt menneske – en kristen kvinde, blottet for selviskhed. Ældste Faust blev for nylig bedt om at erindre sig det øjeblik, hvor han var mest stolt af Ruth. Han svarede: „Det er jeg hver dag!" Og så tilføjede han: „Hun er en enestående hustru – og intet barn i denne verden har haft en bedre mor. Det er ikke nemt for hende at tale offentligt, men hun har arbejdet på at lære det, og Herren har velsignet hende. Jeg beundrer hende, når jeg ser hvordan hun underkaster sig Ånden, så Herren kan arbejde gennem hende og afspejle sig i hendes liv og i de budskaber hun giver, når hun holder tale."

Et nært forhold til familien

Da familien Faust boede i Brasilien, hvor ældste

Faust var tilsynsførende for det sydamerikanske område fra 1975 til 1977, talte Ruth ikke portugisisk til at begynde med. Men det betød ikke noget. Hun kommunikerede gennem kærlighed, ved hendes strålende lys og opmuntrende måde at være på. „Da min hustru og jeg sammen fulgte folket under denne opgave, kunne vi se, at vi havde vundet deres hjerter."

De første fire år, det unge par var gift, fik de ingen børn. Men efter megen bøn og faste og bekymringer samt en præstedømmevelsignelse, blev de velsignet med deres første barn. Deres fem børn er født inden for ti år. Nu er alle gift, og ældste og søster Faust har atten børnebørn.

Selv om ældste Faust har store ansvarsopgaver rundt omkring, så har han gjort sig til vane at bevare et nært forhold til sin familie. „Jeg har koncentreret mig om at være hjemme," siger han. „Jeg søger muligheder for at engagere mig i vore børn og børnebørns tilværelse. Det prioriterer jeg højt."

Mens børnene voksede op tilbragte de hver en tid sammen med deres forældre alene – mens de for eksempel lagde vasketøj sammen, arbejdede i haven, tog på indkøb, sad på deres fars skød om aftenen eller blev puttet i seng.

Ældste James E. Faust har tjent som medlem af De tolvs Kvorum siden 1. oktober 1978. Hans hustru Ruth, er en imødekommende kvinde, som „er utrolig kærlig mod mennesker, er meget varmhjertet og udadvendt."

Jim og Ruths indsats som forældre har givet rig bonus: „Mine børn er på en vis måde blevet mine bedste venner," siger han. Søster Faust er enig. „Når vi har nogle øjeblikke fri, så kommer familien i første række af vore aktiviteter."

En hellig familieoplevelse

Datteren, Lisa, fortæller om en hellig familieoplevelse, da et af hendes børn blev født med dårligt hjerte. Han havde et hul mellem venstre og højre hjertekammer, og lægerne sagde at barnet måtte igennem en hjerteoperation for at gøre hullet mindre. Da Nathan var ca. 2 år bemærkede lægerne at hullet var årsag til et for højt blodtryk i lungerne og sagde, at han måtte opereres omgående. „Men min far, min mand og min svigerfar gav Nathan en velsignelse – som min far lagde stemme til. Da lægen den næste morgen undersøgte barnet, sagde han at det ikke var nødvendigt at operere, fordi hullet var mindre end det så ud til at være tidligere. Vi ved at det var præstedømmet der udgjorde forskellen."

Når Lisa synes at Nathan næsten har for megen energi, og hun ville ønske at han ville tage den med ro, „så minder far mig om, at det er en velsignelse at han er rask, og at jeg bør være taknemmelig for det".

Da ældste Faust blev kaldet til at være generalautoritet, inviterede han børnene hjem til en særlig familieaften. Da familien var samlet, talte han med dem individuelt, og gav udtryk for hvor meget de betød for ham og nævnede særlige evner, som de hver især havde fået af Herren. „Så fortalte han dem, at han aldrig ville blive en god generalautoritet, dersom han ikke først og fremmest var en god far," husker søster Faust.

„Han sagde til dem, at han aldrig ville blive afløst som far. Han fortalte at faderkaldet er evigt – og det vigtigste af alle." Han spurgte dem hvad de synes om, at han var kaldet til at være generalautoritet, og om de kunne støtte ham. „Naturligvis kunne de allesammen gøre det," siger Ruth. „Han er et meget følsomt menneske og nem at holde af."

„Der er så meget i skrifterne"

Ældste Faust begynder sin dag klokken 5.30 med en gåtur, i reglen sammen med søster Faust. Før de flyttede i lejlighed havde han altid mindst én køkkenhave og en masse blomster, og han nyder stadig at „få jord op under neglene". Han elsker musik, og lytter ofte til en plade fra sin store samling. Han sang baryton i missionærkvartetter.

Han elsker at studere skrifterne om aftenen når han sidder i sin stol – „bedstefars stol" – hvor børnebørnene ofte kravler op på hans skød og falder i søvn. „Der er så meget i skrifterne," siger han. „Jeg tror kun at vi skummer overfladen. Skrifterne må ligge til grund for alt hvad vi gør."

Den 6. oktober 1972 blev James E. Faust opretholdt som assistent til De Tolv. Han blev medlem af De halvfjerds første Kvorum, den 1. oktober 1976, og to år senere, den 1. oktober 1978, blev han indsat som medlem af De tolvs Kvorum.

Da ældste Faust var præsident for den internationale mission, lærte han medlemmer og ikke-medlemmer at kende fra alle verdenshjørner. Og i hans første konferencetale talte han om sin store kærlighed til dem: „Jeg er født med en delvis farveblindhed. Jeg har lært at elske alle mennesker i de lande, hvor jeg har været som missionær, soldat og generalautoritet, uden hensyn til deres hudfarve. Jeg håber at blive discipel – især for den ydmyge, den undertrykte, den fattige, den sørgende, den trængende og den fattige i ånden. Jeg erindrer mig, at hvis vi glemmer dem, kan vi på ingen måde være Hans disciple" (Den danske Stjerne, apr. 1979, s. 36).

Et forbillede i sin interesse for mennesker

I alle sine kaldelser har ældste Faust været et forbillede i sin interesse for mennesker. Han kan ofte huske navne og ansigter på mennesker, som han tidligere har mødt. Han har en særlig evne til at nære ægte kærlighed og personlig interesse for folk – og give udtryk for det. Når han har besøgt en stav eller et land, husker han specielt de mennesker som bor der.

Som en af Herren, Jesu Kristi apostle, bærer han bevægende, magtfulde vidnesbyrd. „Ingen er nogensinde kommet til denne kaldelse med en større fornemmelse af utilstrækkelighed end jeg i dette øjeblik," sagde han for ni år siden, som nyt medlem af kvorummet. Men, sagde han, „et hovedkrav for det hellige apostelskab er, at være et personligt vidne om at Jesus er Kristus og den guddommelige Forløser. Måske kan jeg alene på det område kvalificere mig. Denne sandhed er jeg blevet gjort bekendt med gennem Guds Ånds ubeskrivelige fred og kraft" (Den danske Stjerne, apr. 1979, s. 36).

Han var i sandhed velkvalificeret til dette embede. „Jeg føler at jeg lærte Frelseren at kende *før* jeg kom ind i De tolvs Råd," siger han. „Kaldelsen til det hellige apostelembede er en varm, åndelig oplevelse og fortrøstning."

Ældste Faust føler stærkt vigtigheden af sin forpligtelse og siger: „Jeg har aldrig følt mig tilstrækkelig i denne opgave. Jeg får ustandselig udfordringer. Men jeg elsker det fantastiske broderfællesskab og føler mig meget knyttet til kvorummet.

Mine følelser for dette arbejde går ud over dette liv. Der kommer et tidspunkt hvor et vidnesbyrd er andet og mere end tro – det hører med til din sikre viden. Det vidunderlige ved det hele er – at det er sandt!" □

SAND, HAV OG E

CLARK KELLEY PRICES FORTÆLLEKUNST

Fortællekunsten har altid været magtfuld. Og når sidste dages hellige fortæller deres historier om tro, så har det altid været kunst.

På øerne i Stillehavet – især i Tonga, Samoa og på Fijiøerne findes der mange mindeværdige historier om tro.

Clark Kelley Price er kunstner og tidligere missionær i Tonga. Han bor i Star Valley i Wyoming, med sin hustru og deres fem børn. De fem malerier, som er aftrykt i denne artikel, beretter historierne om begyndelsen og fortsættelsen af missioneringen i Tonga, Samoa og på Fijiøerne. I dag er der på disse øer tilsammen over 140 ward, 22 stave, 2 templer og ca. 100.000 kirkemedlemmer.

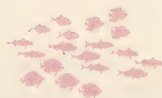

1.

1. „Påbegynd arbejdet"

I december 1862 forlod to indfødte ældster fra Hawaii, Kimo Belio og Samuela Manoa, deres fædreland for at rejse til Samoa som missionærer. Ældste Belio blev syg og døde senere. Arbejdet blev ikke fortsat før i 1888, hvor ældste Joseph H. Dean og hans hustru, Florence, sejlede til Aunuu – som vist på billedet – hvor de ankom den 21. juni samme år. Manoa fortsatte sin mission ved Deans ankomst.

Ældste Dean ses her med sin søn, Jasher Henry på 4 måneder, på armen, mens søster Dean går fra borde, hjulpet af den indfødte søster som blev gift med ældste Manoa. To unge samoanere bærer deres kufferter i land, mens solens stråler når gennem skyerne over ha-

VANGELIETS NET

2.

vet, som et tegn på bedre tider for de nyankomne – både fysisk og åndeligt.

2. „Mødet med Tongas konge"

Tre år efter at det gengivne evangelium var kommet til Samoa, blev missionærer sendt fra Samoa til Tonga for at forkynde evangeliet der. Den 16. juli 1891 indledtes missioneringen ved allerførst at besøge kong George I (Siaose Tupou I), for at få tilladelse til at undervise hans folk i evangeliet. Her ses ældsterne Brigham Smoot og Alva John Butler (som giver hånd) sammen med en tolk for at besøge kongen. De giver ham et eksemplar af „Trosartiklerne", som tolken oversætter til tongansk. Derefter udtrykker kongen glæde og tilfredshed med de kristne lærdomme deri. Han byder ældsterne velkommen og ønsker dem held og lykke, idet han fortæller, at hans folk frit kan tilslutte sig en hvilken som helst kirke de har lyst til. Selv om George er konge er han klædt meget enkelt. Han bærer en *tupenu* rundt om livet. Over denne almindelige klædedragt har han en *ta'ovala,* som er det traditionelle tegn på respekt. Det er en vævet kappe der holdes på plads i taljen af snore, lavet af kokosfibre.

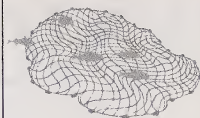

3. „Fiskerne"

Vor tids tonganske ældster ankommer til et nyt arbejdsområde i fiskerbåde, som ses i baggrunden. De barfodede ældster er klædt i de indfødtes *tupenu* og

3.

ta'ovalas, hvide skjorter og slips, og over skuldrene har de deres *fala* måtte, som de sidder på og sover på. Her har de alle deres ejendele – blandt andet også deres tøj og sengetøj, som er rullet ind i denne måtte, og det tager de med sig overalt hvor de går. I kurvene har de deres standardværker og pjecer.

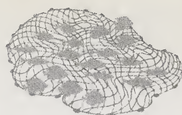
4. „Ældsten og den rige mand"

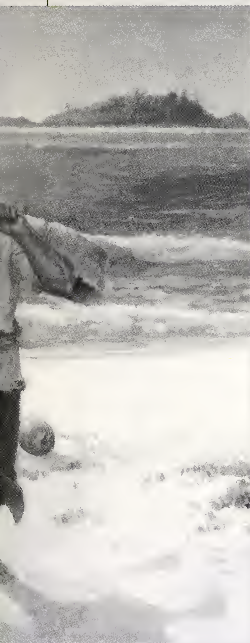
Den unge mand på dette maleri forestiller ældste John E. Groberg, som nu er medlem af De halvfjerds' første kvorum – som ung missionær på disse øer fra 1954 til 1957. Historien som skildres her vedrører båden i horisonten. Bådens ejer er en rig og verdslig udlænding, som er kommet til øen for at udnytte de troskyldige indfødte. Missionæren forsøger at trøste en ældre indfødt, men dermed får han en grundig lektie. Missionæren begynder: „Det gør mig ondt. . .„ for den skade dette verdslige menneske har gjort folket. Men den ældre bror afbryder ham og siger: „Ja, det gør også mig ondt for den stakkels mand. Hans fattigdom er så bedrøvelig," hvilket antyder at den sande rigdom, som øens folk har, ikke kan fratages dem, selv om den ikke værdsættes af dem der kun tænker på materielle goder.

5. „Portræt af kunstneren som missionær"

Kunstneren har malet sig selv og sin kammerat (i Ostindien) – hvor de underviser en lands-

4.

5.

byfamilie på Fijiøerne, hvor han tjente som missionær fra 1964 til 1966. De små hytter i landsbyerne var umøbleret og i reglen opdelt i to værelser. De underviste for det meste landmænd og fiskere ved skæret af en enkelt lygte. □

Umiddelbart efter min omvendelse til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fik jeg min patriarkalske velsignelse. Her blev jeg rådet til at gøre mit genealogiske arbejde. Det overraskede mig, eftersom jeg er sort og altid havde betragtet det som håbløst for mig at søge min slægt. Hvordan var det muligt for mig at finde optegnelser om mine forfædre? Slaver blev kun optegnet som ejendele uden navn.

Trods manglende erfaring, tid og penge til at foretage en detaljeret undersøgelse, så havde jeg fået en patriarkalsk velsignelse, hvori jeg blev opfordret til at finde optegnelser over mine forfædre og sørge for at der blev udført tempelarbejde for dem. Og derfor gik jeg i gang.

Efter måneder med nedslående resultater af mine undersøgelser, havde jeg en nat en drøm. I drømmen fik jeg overrakt det fotografi af min tipoldemor, der hang på væggen i vores dagligstue. Jeg havde allerede forgæves søgt efter hendes optegnelse. Men drømmen var så levende for mig, at jeg den følgende dag kiggede mere interesseret på dette billede, og spekulerede på hvad det kunne give mig, og hvorfor jeg havde set det i en drøm.

Den dag vendte jeg mange gange tilbage til billedet. Ganske langsomt, men sikkert, blev jeg inspireret til at skrive til arkiverne i Mississippi og indhente oplysninger. Jeg synes ikke at der var nogen logik i det, men jeg fulgte inspirationen.

En uge senere fik jeg en kopi af en folketællingsliste som bekræftede min tipoldemors fødselsdag, foruden alle de oplysninger jeg havde brug for. Nu glæder jeg mig til at udføre de frelsende ordinancer for hende i Atlantatemplet. Når jeg har set på dette billede i min stue, så har jeg kun haft øje for min tipoldemor. Nu minder det mig om engang hvor jeg syntes at det var umuligt for mig at finde oplysninger om mine forfædre, og der blev vist mig en udvej. □

PÅ JAGT EFTER MINE SORTE FORFÆDRE

Carol Batey – som fortalt til Brad Wilcox

LIGELIG TID

Lindsay R Curtis

Jeg var troende, men det var før jeg studerede videnskab. Nu tror jeg ikke længere på kirken," sagde en lægestuderende som jeg læste sammen med.

„Jeg ved at du har brugt utallige timer på at studere videnskab," svarede jeg, „men hvor meget har du studeret skrifterne?"

„Dem har jeg ikke læst siden jeg var dreng," sagde han.

Præsident Harold B. Lee fortalte ofte om en mand, som havde hørt rygter om en mystisk person der viste sig for tempeltjenerne, for at advare dem: „Du må hellere skynde dig at samle et forråd af fødevarer for et år eller to eller tre, for der vil komme en tid, hvor der ikke vil blive fremstillet noget som helst mad."

Manden spurgte præsident Lee hvad han mente om det. Præsident Lee sagde: „Var du med til aprilkonferencen?"

„Nej, jeg kunne ikke komme."

„Nå, men så har du sikkert læst konferencetalerne om det Brødrene sagde, ikke?"

„Nej, det har jeg ikke."

„Nå," sagde præsident Lee, „til denne konference gav Herren en åbenbaring om forråd af fødevarer. Hvordan i alverden skal Herren få fortalt dig hvad han ønsker du skal gøre, hvis du ikke er til stede når han siger det, og du ikke giver dig tid til at læse det, når det er blevet sagt?" (Harold B. Lee: „The Place of the Living Prophet, Seer, and Revelator", tale afholdt ved Brigham Young universitetet i Provo den 8. juli 1964 til seminar- og institutfunktionærer).

Udvikl og styrk din tro

Et vidnesbyrd er noget levende. Man kan ikke forvente at kunne holde det i live, hvis det gennem længere tid ikke har fået sol, vand eller er blevet passet. Ved vore kirkemøder får det frisk vand og sol, her bliver troens sæd passet og opmuntret til at vokse og blive stærkere. Standardværkerne er også en kilde til daglig næring. Frelseren sagde: „I ransager skrifterne, fordi, det er dem, som vidner om mig" (Johannes 5:39).

Vi understreger hvor vigtigt det er at undersøgere læser Mormons Bog for at *opnå* et vidnesbyrd om dens sandhed og således bekræfte at Joseph Smith var en Guds profet. Men det er lige så nødvendigt at læse og læse Mormons Bog for at *holde* vort vidnesbyrd i live.

Løftet om at hvis vi vil læse og bede om Mormons Bog af et „oprigtigt hjerte og med fast fortsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for (os) gennem den Helligånds kraft" (Moroni 10:4) – og det gælder hver gang vi læser bogen. Vi er nødt til at forny og styrke vore vidnesbyrd.

Hvis vi ønsker at kende Guds ord, så er vi nødt til flittigt at ransage det, som Herren har sagt til os gennem sine profeter.

Forbløffet over profetens visdom

En verdensberømt læge og professor ved en fremstående skole for medicinstuderende, kom ind på mit kontor, da jeg kun havde været missionspræsident en måned eller to. „Præsident," sagde han, „jeg vil gerne tilslutte mig jeres kirke. Jeg ved allerede at den er sand, men jeg vil først lige spørge om noget: Kan jeg være en god sidste dages hellig og stadig være en god læge?"

Jeg forsikrede ham, at jeg aldrig havde haft nogen konflikt mellem mit arbejde og min forpligtelse som en Herrens tjener. Så spurgte jeg ham: „Doktor, hvad fik Dem til, med Deres videnskabelige baggrund, at acceptere Joseph Smiths historie?"

„Jeg må indrømme at den historie lød helt utrolig for mig i første omgang," sagde han. „Men så tænkte jeg, at hvis denne mand, Joseph Smith, virkelig var en profet, så ville hans værk bevise denne kendsgerning. Jeg fortsatte med at læse og studere alt hvad jeg kunne

finde, som Joseph Smith har skrevet.

Jeg blev forbløffet over al den visdom, som denne ulærde unge mand fremviste, i den korte tid han levede. Han kunne bestemt ikke have nedskrevet noget af det hvis ikke han var det han påstod at være – en Guds profet! Kun Gud kunne have været hans forelæser."

Jeg kunne ikke lade være med at stille det spørgsmål som hænger naturligt sammen med mit første spørgsmål: „Hvordan brugte De Mormons Bog?"

Hans svar var logisk: „Jeg læste den og satte den på prøve" (se Moroni 10:4), sagde han. „Kender I nogen bedre forklaring end den Joseph Smith gav?"

Det er os der skal prøves, ikke skrifterne

Hans svar sammenfattede for mig en fundamental forudsætning: Det er ikke Mormons Bog og de andre standardværker der sættes på prøve. Det er os. Beviset på deres guddommelighed ligger i dem. Men vidnesbyrdet om sandheden i dem er vort, ganske enkelt fordi vi læser dem under bøn.

Vi har også i *Stjernen* hver eneste måned aktuelle befalinger og budskaber fra vor profet og andre generalautoriteter. Hvis vi ønsker at kende Herrens sind og vilje med os, hans folk, så kan vi finde yderligere inspiration her.

Alt for ofte er folk uenige med kirken om en regel eller går imod den, uden at bryde sig om at se, hvad Herren har åbenbaret om det pågældende emne. Hvis vi virkelig ønsker at kende tingene som de er – sandheden, så vil vi med Åndens hjælp studere det råd, som vi har fået af vore generalautoriteter og rette os efter det.

I har måske allerede læst det i skrifterne – adskillige gange. Men i disse urolige tider har vi brug for at opleve denne frydefulde fornemmelse det er at få sit vidnesbyrd styrket og sin tro fornyet. Vi er nødt til at give Herren tid til at gøre dette i vort liv.

„Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting" (Moroni 10:5). Jeg giver jer en udfordring til ofte at fornemme Helligåndens kraft i jeres liv, samtidig med at I gør jer til vane at læse i skrifterne.

Foto af David Quinney, Jr.

NYTTEN VED AT LIDE

Sandra F. Strange

Min nabo, Glenna, var i sandhed en smuk – yndefuld og imødekommende kvinde. Hendes liv syntes så fyldt med løfter: Hun havde en kærlig mand, seks små børn, mange talenter og velsignelser og en dyb tro. Men Glenna havde kræft og skulle dø.

I modsætning hertil var min bedstemor ikke længere sig selv. Hun havde en fremskreden gigt, som gjorde at hun havde smerter ved enhver bevægelse. Hun havde åreforkalkning og havde haft flere hjerneblødninger, og det betød at denne intelligente, omsorgsfulde kvinde var blevet gnaven, krævende og usikker på

sig selv. Hun levede, men var mentalt forvirret og tiden betød ikke noget for hende. Hun blev nemt desorienteret og kunne knap nok huske sin afdøde mand eller sit tidligere liv.

Glenna, som blev revet væk mens hun kunne leve fuldt ud, og bedstemor, hvis legeme overlevede hendes forstand, døde med et par måneders mellemrum.

Lige siden de døde for nogle år siden, har jeg gang på gang set hvordan andre i lange tider har haft smerter og lidt forfærdeligt. Alligevel har jeg lært noget meget vigtigt af dem, der har lidt i tro og tålmodighed, selv om jeg ikke kan give nogen nem forklaring på at de skal lide.

Tjen andre i kærlighed

Et af disse mennesker var den 80–årige Vida Shepherd. Hun havde leukæmi, hvilket gjorde at hendes knogler var meget skøre og nemt brækkede. Hun var på plejehjem, for at forebygge ulykker, og hun led he-

le tiden af rygsmerter, foruden ubehaget ved kronisk fordøjelsesbesvær og dårligt hjerte. Trods alle sine problemer, rakte hun andre en kærlig, hjælpende hånd. Hun havde bestemt sig til at hun, når hun var i stand til det, ville besøge andre på plejehjemmet, når de trængte til en opmuntring. Hun fortalte en oplevelse hun havde en dag, sammen med en dame, som havde haft en hjerneblødning og ikke længere kunne tale. „Jeg sad og holdt hende i hånden og talte til hende," sagde hun. „Jeg vidste at hun forstod hvad jeg sagde, og hun skulle bare vide at jeg var interesseret i hende."

Søster Shepherd fik en prøvelse som måske var mere alvorlig, på grund af de lidelser som en af hendes kære måtte igennem. Hendes mand blev invalid efter en hjerneblødning adskillige år før han døde. Selv om dette havde ændret ham fra at være en venlig og kærlig ægtemand til en fremmed, der til tider var voldsom og afvisende, så passede søster Shepherd ham i hjemmet lige til hun selv blev så syg at det var umuligt for hende. Derpå tog hun den lange vej til plejehjemmet mindst en gang om dagen for at made og passe sin mand. Hun imødekom de særlige udfordringer og prøvelser hun fik i sit liv.

Hvor meget er vi parate til at yde?

Folk, som har smerter – især dem vi elsker – tvinger os til at beslutte os til hvor meget vi er parate til at ofre os, hvor meget af vor tid, vore følelser og vore fysiske reserver vi vil ofre på dem. Jeg tænker tit på min svigerinde, Judy. Hendes 11–årige datter, Stephanie, er født spastiker. Hun kan næsten ingenting gøre selv, og hun kan heller ikke kommunikere, kun give nogle meningsløse, støjende lyde fra sig. Judy må tålmodigt anbringe hver skefuld mad i Stephanies mund, for at hun kan få mad, idet hun må putte den samme skefuld mad i munden på hende om og om igen, fordi Stephanie ikke har kontrol over sine synkebevægelser. Judy drager hele tiden kærlig omsorg for Stephanie.

Stephanies behov viser Judys store godhed. Det kræver en dyb tålmodighed og en opofrelse, som Judy måske ikke anede at hun var i besiddelse af. Opofrelse over for andre kan virke som et spejl, hvor man ser sine stærke sider – og sine svagheder.

Da min nabo, Glenna, lå for døden, opdagede jeg at jeg tøvede med at besøge hende. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle sige og følte mig kejtet når hun led. Da jeg efter hendes død analyserede min indstilling, blev jeg klar over at meget af mit ubehag kom af frygt for døden og manglende vilje til at imødekomme min egen jordiske tilværelse.

Vore prioriteringer i livet kan pludselig ændres

Måske yder vi den mest oprigtige hjælp til mennesker, som vi ikke har noget håb om at få nogen belønning af. For nogle år siden fik min hjælpeforeningspræsidentinde, Mary, en smertefuld form for kræft. Dolores, som var ny i wardet, havde en søn som var død af kræft. Hun udnyttede sin erfaring til at besøge Mary hver dag, dækkede hendes behov og delte følelser med hende, følelser som var ukendte for os, der ikke på samme måde har stået i denne skyggeside af døden.

Marys lidelser betød også at Nancy ændrede sig. Hun var en ung mor med fem børn, og hun havde trukket sig ind i sig selv på grund af depressioner, vrede og selvmedlidenhed over sygdom og familieproblemer, som havde ramt hende efter at hun havde fået sin sidste søn. Nancy elskede Mary, som havde forsøgt at hjælpe hende igennem hendes depressioner. Denne kærlighed betød at Nancy ofte besøgte Mary, og da Mary blev mere og mere hjælpeløs, påtog Nancy sig uden tanke for hvilken byrde det var, at skifte Marys sengetøj og hjælpe hende i bad. Efter Marys død fortsatte Nancy med at prøve om hun kunne hjælpe andre i sin nærhed.

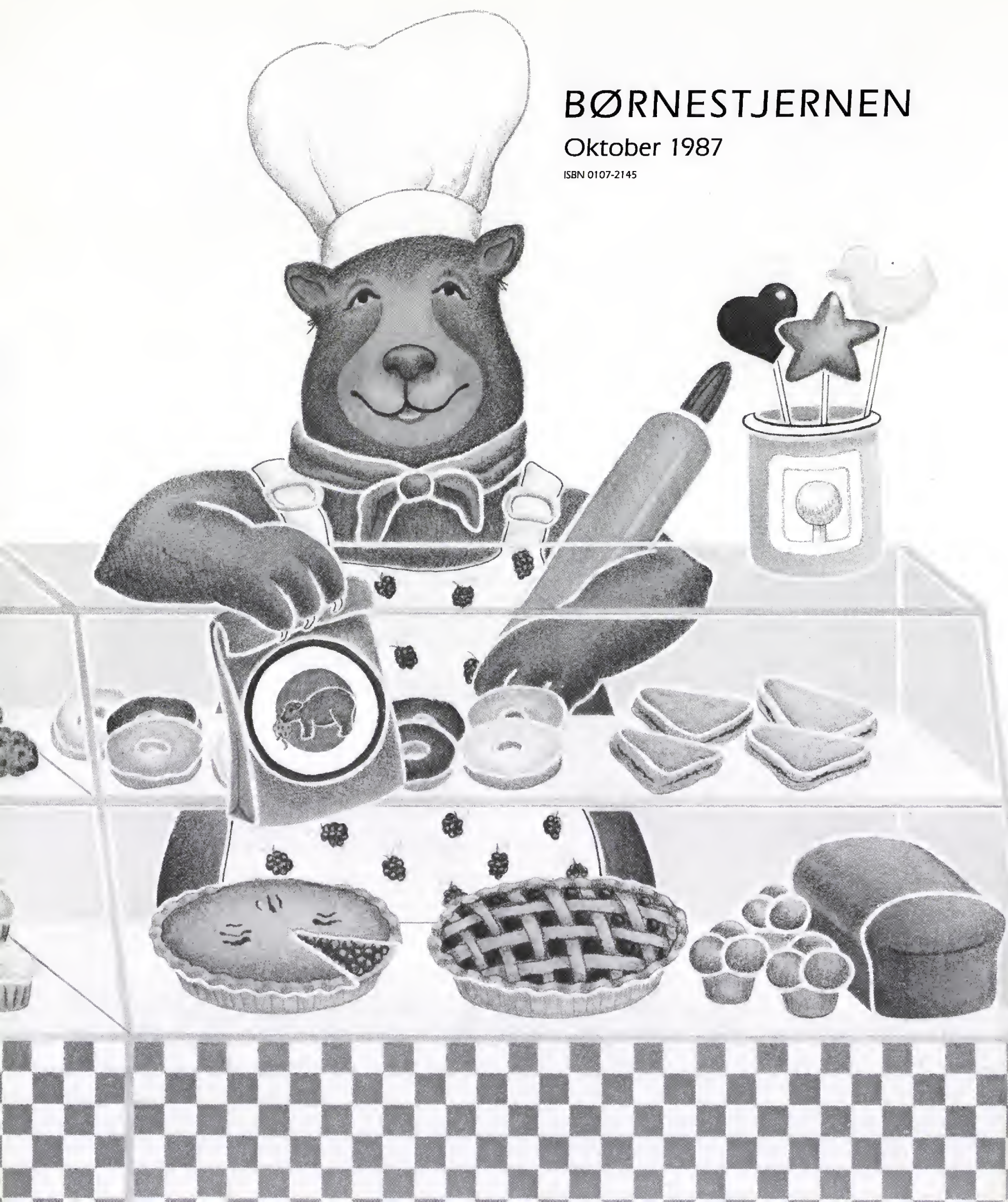
Måske var det Marys lidelser der hjalp Nancy med at imødegå sine egne problemer og se dem i et andet perspektiv. Selvfølgelig synes jeg også at mine besøg hos Mary, Vida og andre der som dem, har tvunget mig til at se mit liv fra et andet synspunkt. Hverdagens krav og irritationer synes ikke længere så vigtige. Mine prioriteringer i livet ændrede sig pludseligt, da jeg så hvordan en veninde måtte lide gennem længere tid. Solnedgangens skiftende farve, min 3–åriges latter og templets opslugende fred fik større betydning, og det blev vigtigere for mig at leve livet fuldt ud fra minut til minut.

Mine medmenneskers lidelser tvang mig til at tænke lidt dybere over livets formål, selv om jeg ikke kan forstå hvorfor ét menneske bliver mirakuløst helbredt, mens en anden, der er lige så trofast, fortsat skal lide.

Vi, der af kærlighed eller fordi det er vores pligt, må se på sådanne lidelser, kan ikke undgå at føle os rædselsslagne over en så tilsyneladende uretfærdighed, når vi ser disse unfair, ufortjente, overvældende lidelser. Det oprører vor sjæl. Men det styrker også vor tro, og prøver vor barmhjertighed, det gør at vi påny vurderer vore værdinormer, og lærer os at døden langtfra er et frygteligt spøgelse, men også kan være en velkommen gæst, der bringer vore kære hen til en anden sfære, hvor livet atter kan være meningsfyldt og fuldendt. □

VI, DER MÅ SE PÅ SÅDANNE LIDELSER, KAN IKKE UNDGÅ AT FØLE OS RÆDSELSSLAGNE OVER EN SÅ TILSYNELADENDE URETFÆRDIGHED. DET OPRØRER VOR SJÆL, DET STYRKER VOR TRO OG PRØVER VOR BARMHJERTIGHED; VI LÆRER.

BØRNESTJERNEN
Oktober 1987
ISBN 0107-2145

HISTORIE FRA SKRIFTEN

JESUS UNDERVISER OM TRO

En dag da Jesus havde undervist folket, gik han og hans disciple om bord i et skib for at sejle over til den anden side af Genezaret sø. Jesus var træt og gik ned bag i skibet, hvor han lagde sig på en pude og faldt i dyb søvn.

Da skibet var kommet ud på vandet blev det et forfærdeligt stormvejr. Himlen var dækket af mørke skyer. Vinden og bølgerne slog mod skibets sider og kastede det hid og did.

Men Jesus sov stadig. Vandet blev kastet ind over båden, og disciplene blev rædselsslagne. De vidste at der var fare på færde. Så kom de i tanke om de mirakler Jesus havde udført. De gik hen og vækkede ham, og sagde: „Herre, frels os! vi går under." Jesus spurgte dem: „Hvorfor er I bange?"

Så rejste han sig op og kiggede sig omkring i den mørke, dystre nat, så den brølende storm, og det oprørte hav, og befalede frygtløst: „Ti, vær stille!"

Vinden holdt op. Havet blev stille. Bølgernes skvulpen lagde sig stille på siderne af båden. Idet han vendte sig mod disciplene spurgte Jesus blidt: „Hvor er jeres tro?"

Mændene undrede sig: „Hvem er dog han, siden både storm og sø lyder ham?"

Disciplene havde ikke selv tro nok til at stilne stormen, men de troede på Jesus. De vidste, at han kunne redde dem ud af den forfærdelige storm – og det gjorde han også.

Ved en anden lejlighed, da Jesus bad i bjergene, sejlede hans apostle over Genezaret sø i en båd. I nattens løb blev det stormvejr. Det blæste kraftigt og apostlene var ude af stand til at bruge sejlene. Det oprørte vand og den voldsomme storm gjorde det vanskeligt at ro, og selv om nogle af disciplene var stærke og erfarne sømænd, kunne de alligevel ikke ro den korte distance over søen. Mens de kæmpede imod stormen indså de, at de var i alvorlig fare.

Jesus, som bad i bjergene, blev opmærksom på at de var i fare, og gik ned for at hjælpe dem.

Mens apostlene kæmpede i mørket med deres båd, så de pludselig et menneske komme gående på vandet. I begyndelsen frygtede de det var en ond ånd.

Så kaldte Jesu kendte, rolige stemme på dem: „Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!"

Da de blev klar over at det var Jesus, var de ikke længere bange. De vidste han var kommet for at hjælpe dem.

Peter råbte: „Herre! Hvis det er dig, så byd mig komme ud til dig på bølgerne!"

Og Jesus svarede: „Kom!"

Peter klatrede ud over rælingen, og begyndte at gå over mod Jesus. Hans store tro hjalp ham til at gå lige så let på vandet som på landjorden. Men da vinden blæste kraftigt omkring ham, og bølgerne rejste sig, blev hans tro svagere og han blev bange. Så snart Peter begyndte at tvivle, sank han i søen.

„Herre, frels mig!" råbte han til Jesus.

Jesus rakte omgående hånden ud, og tog Peter i hånden. „Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?" sagde han.

Med Peter i hånden spadserede Jesus hen til skibet. Da de var kommet ombord stilnede den kraftige storm, og det urolige hav var atter roligt.

Så sagde apostlene tilbedende til Jesus: „Du er sandelig Guds Søn!" ☐

Disse historier findes i Matt. 8:23-27; 14:22-33; Mark. 4:35-41; Luk. 8:22-25; Joh. 6:16-21.

EN SKJORTE TIL AUBOO

Seletha Brown

Auboo havde trasket afsted ad den støvede Ugandasti i mere end en time. Det røde støv, der var opvarmet af Afrikas middagssol, stak i hans bare fødder. Normalt har jeg ikke noget imod støv eller at gå, tænkte Auboo, som han gik gennem støvet, men jeg er så skuffet.

Han sukkede lettet, da han drejede ind på en sti, der førte hjemad, og han kunne se sin mor foran den stråtækte hytte. Hun stod bøjet over det åbne ildsted. Da han om morgenen var taget afsted for at blive meldt ind i den nye skole, havde hans mor smilet og klappet ham på skulderen. „Nu skal du til at lære af de talende bøger," havde hun forsikret ham.

„Hej, Auboo," råbte hans mor. „Fisken er parat!" Stille tog han imod den fisk som hans mor rakte ham. Han satte sig på en bjælke og begyndte at pille den.

Hans mor betragtede ham indgående. „Du har ikke fået noget at spise siden solen stod op, og nu sidder du bare og stikker til maden," sagde hun spørgende.

„Jeg kan alligevel ikke gå i skole." Hans stemme blev tyk, fordi han fik gråd i halsen.

„Hvorfor dog ikke?" spurgte hans mor og satte sig ned ved siden af ham.

„Fordi læreren sagde, at jeg skal have skjorte på i skole. Og jeg har ingen skjorte," sagde Auboo.

„Og jeg har ikke noget stof og ingen penge," sagde hans mor, og vendte ansigtet bort.

Auboo sank en klump, som han syntes var ved at kvæle ham. „Jeg er træt," sagde han og gik hen imod hytten. Skuffelsen og vreden gav Auboo lyst til at slås.

„Jeg har ikke brug for deres gamle bøger!" råbte han og sparkede til en flettet kurv som stod lige inden for døren. Den væltede og indholdet faldt ud på gulvet.

Da Auboo begyndte at samle tingene op fik han fat i noget blødt. Måske er det stof til en skjorte, tænkte han

med en lille gnist af håb i sit hjerte. Men det var bare en lille stump af noget brunt stof, der var viklet om en hård genstand.

Auboo pakkede den ud og så, at det var en gammel esaaka (træhammer). Den var kun få centimeter bred og temmelig tung. Han lod sine fingre løbe hen over de skarpe rillede kanter og minderne strømmede ind over ham.

„Bedstefars gamle esaaka," hviskede han. Han huskede at bedstefar for lang tid siden gennembankede noget med denne hammer, indtil det blev næsten ligesom den klud han holdt i hånden nu.

„Mor, mor," kaldte han, „hvad var det bedstefar bankede ud til dette her stykke stof?"

„Det var den indre bark af et vildt figentræ," sagde hans mor, idet hun så på stoffet. Hendes øjne begyndte at stråle, idet hun forstod hvad Auboo havde fundet og opdaget.

„Ja, mor, nu husker jeg det! Det var fra træerne, der vokser nede ved gærdet."

Auboo løb ned til træerne og undersøgte det første han kom til. „Se, der er arrene, hvor bedstefar skar den gamle bark væk!" råbte han. „Mor, vil du hjælpe mig med at skære bark af og banke det ud til stof?"

Hans mor var nu helt henne ved siden af ham og stod og kiggede på træet.

„Jo, jeg husker godt hvordan din bedstefar gjorde det. Først må vi skære rundt omkring stammen og tage den ydre bark af. Så må vi løfte det bløde indre lag af og banke det ud. Men det er et hårdt arbejde."

„Jeg har stærke arme," sagde Auboo stolt. Så begyndte Auboo og hans mor sammen at skrabe barken af stammen, lige til stjernerne viste sig på himlen.

Næste morgen stod Auboo meget tidligt op og skar en dyb rende omkring stammen lige over sit hoved og en anden i højde med sine knæ. Derefter løsnede han og hans mor med deres knive det indre lag og lagde det over den tykke træstamme ved indgangen til hytten.

„Og mens du banker, må jeg pakke træstammen ind i friske bananblade for at beskytte træet mod solen. I aften vil jeg hente noget mudder ved floden og klistre på bananbladene. Træet kan så udvikle ny bark og blive stærkt igen."

Barken blev lagt hen over bjælken og Auboo tog esaaka'en og begyndte at banke. Efterhånden som hammerens riflede overflade ramte barken, begyndte den at flade ud og blive jævn. Efter nogen tids forløb var der dobbelt så meget bark, men der var endnu ikke nok til en skjorte. Auboo holdt en pause for at gnide sine værkende skuldre og arme, hvorpå han atter begyndte at banke. Hen imod aften sagde hans mor: „Det er nok! Pak barken ind i friske bananblade, så vil den holde sig blød til i morgen, og så skal vil holde barken imellem os og strække den. Og når vi har gjort det, fortsætter vi med at banke, og så vil der være fem gange så meget som da vi begyndte."

„Er der så nok til en skjorte?"

„Ja, så er der nok til en skjorte, og den vil være af samme slags stof, som vore konger engang gik med," sagde moderen stolt.

„Mor, det siger du for sjov!"

„Nej, det er sandt. For meget længe siden var det kun konger, der havde lov at gå med tøj, lavet af bark."

Auboo pakkede omhyggeligt barken ind i blade. „Det begynder allerede at føles som stof," sagde han.

Auboo lagde sin skat på gulvet ved sin seng, hvor den kunne være i sikkerhed natten igennem. Han smilede ved tanken om at han nu skulle i skole og læse i alle disse bøger. ☐

Illustreret af Mike Eagle

HVEM ER DENNE PROFET?

Jennavee Allgrunn

1 - han blev født den 8. september 1873
- han var skolelærer
- han var på mission i Skotland
- han sagde: „Ethvert medlem er missionær"

2 - han blev født den 22. november 1856
- han gjorde sig til ekspert i baseball ved i timevis at øve sig i at kaste en baseball, uden at give op
- han åbnede den første mission i Japan
- han var den første profet der talte i radioen

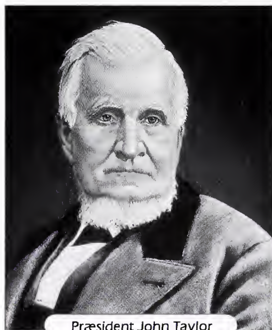
3 - han blev født den 23. december 1805
- han var den første profet i de sidste dage
- han så Gud Faderen og Jesus Kristus i Den hellige Lund
- han gav sit liv for evangeliets sag

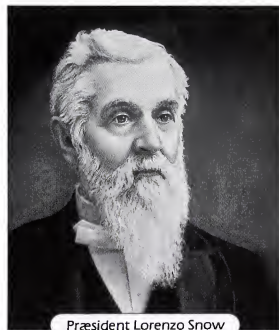
4 - han blev født den 3. april 1814
- han var den første missionær der forkyndte evangeliet i Italien
- han opfordrede kirkens medlemmer til at betale fuld tiende
- han var den femte præsident i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

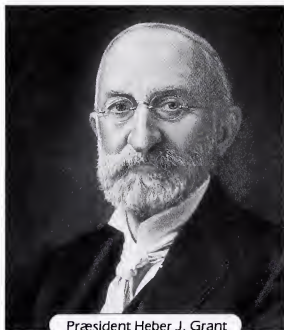
5 - han blev født den 4. august 1899
- han inviterede den amerikanske præsident til familieaftten
- han rejste til Europa efter den anden verdenskrig, for at hjælpe de nødlidende
- han blev opkaldt efter sin oldefar, der var apostel i kirkens første tid

6 - han blev født den 1. november 1808
- han var sammen med Joseph Smith i Carthage fængsel
- et lommeur var skyld i at han blev reddet fra døden
- han var kirkens præsident da primary blev organiseret

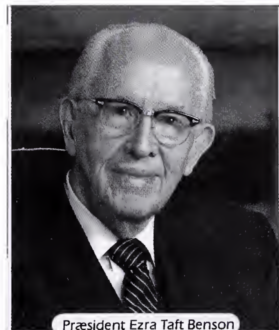

Præsident Joseph Smith

Præsident John Taylor

Præsident Lorenzo Snow

Præsident Heber J. Grant

Præsident David O. McKay

Præsident Ezra Taft Benson

Svar: 1. Præsident David O. McKay 2. Præsident Heber J. Grant 3. Præsident Joseph Smith 4. Præsident Lorenzo Snow 5. Præsident Ezra Taft Benson 6. Præsident John Taylor

HVAD VILLE DU GØRE?

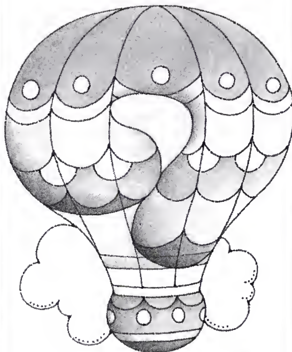
Der er tidspunkter i vort liv hvor vi må vise hvad vi tror. Nogle af os har allerede prøvet det. Prøv dig selv, for at se hvordan du kan hjælpe dine venner, ved at være det bedste eksempel på en god sidste dages hellig.

1. Du er inviteret til en vens fødselsdag på en søndag. Der skal ske en masse sjove ting som du elsker at være med til. Du vil gerne med til fødselsdagen, men det er på samme tid som kirkens møder. Hvad vil du gøre?
   a. Sende din ven en fødselsdagsgave eller ønske ham tillykke. Forklare at du gerne ville med, men synes at du bør holde sabbatsdagen hellig.

   b. Sige til din ven, at han ikke holder sabbaten som han skal, ved at afholde fester om søndagen.
   c. Gå med til fødselsdagen.

2. Du er sammen med nogle skolekammerater. De kender ikke noget til din religion og siger noget, som ikke er rigtigt om vores kirke. Hvad vil du gøre?
   a. Blive flov og tie stille.
   b. Fortælle dem at du er sidste dages hellig, og at du tror at de har fået nogle forkerte oplysninger. Spørge dem om de ikke kunne tænke sig at vide, hvad mormonerne rigtigt tror på. Og hvis dine kammerater er interesseret, så få dine forældre til at arrangere at de mødes med missionærerne.

   c. Sige at der også er andre kirker der gør en masse forkert.

3. Dine venner har inviteret dig med til en film som dine forældre ikke synes er noget for børn. Deres forældre har ikke noget imod at de ser den.

   Hvad vil du gøre?
   a. Sige til dine venner at du har nogle strenge forældre, som ikke vil give dig lov til at se filmen.
   b. Sige til dine venner at det er en dårlig film, og at deres forældre burde vide noget mere om film, før de lader deres børn se dem.
   c. Sige til dine venner, at du har hørt at det ikke er godt for børn at se den film, og at du hellere vil se noget andet. Foreslå nogle andre film I kan se.

4. Du er til fest, og dine venner begynder at fortælle historier og vittigheder, som giver dig dårlige følelser. Hvad vil du gøre?

   a. Lytte til dem og le sammen med dine venner, for at de ikke skal tro at du ikke kan lide det de fortæller.
   b. Skifte emne eller komme i tanke om en leg som kunne være morsom at lege.
   c. Sige at du vil gå ud af stuen, og hvis de ikke holder op med at fortælle den slags historier, så vil du ringe til dine forældre, så de kan komme og hente dig.

HVAD VIL DU GØRE?

Hvis du har valgt følgende svar 1–a, 2–b, 3–c, 4–b, så har du en stærk overbevisning og ved, hvordan du kan vise hvad du tror er det rigtigste, uden at såre andres følelser, og desuden være en god missionær ved dit eksempel.

Illustreret af Julie F. Young

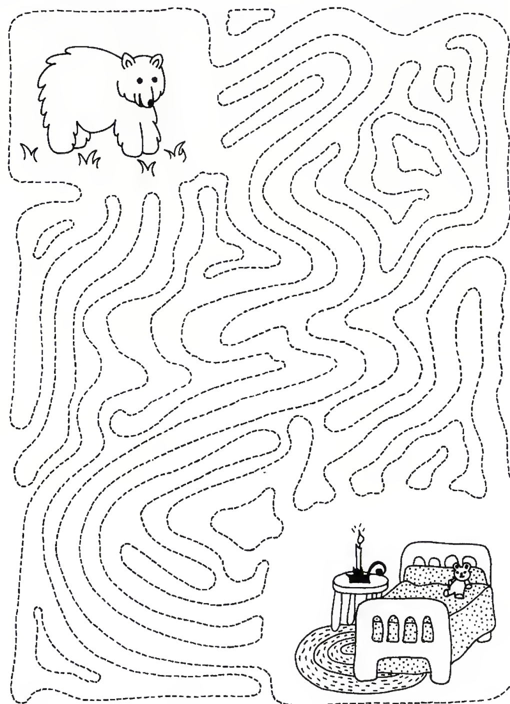

BARE FOR SJOV

BJØRNENS STI

Find stien der fører hjem til bjørnens seng

Colleen Fahy

PROFETER OG VEJRET

Susan Meeks

I skrifterne kan vi læse om profeter som har været engageret i nogle usædvanlige vejrforhold. Kan du sige hvilke profeter der her er tale om?

1. Under den onde kong Akabs regeringstid, regnede det ikke i tre og et halvt år, således som denne profet fra Det gamle Testamente sagde, at det ikke ville (se 1 Kong. 17:1).

2. Da Farao nægtede at befri israelitterne, blev denne profet fra Det gamle Testamente årsag til at Herren sendte torden og hagl ned over Ægypten (se 2 Mos. 9:23).

3. I Mormons Bog står hvordan brødrene til denne profet bandt ham, mens de sejlede ude på havet, og det blev årsag til et forfærdeligt stormvejr, som truede dem alle med at omkomme (se 1 Nephi 18:10–15).

PIGEGARDEN

Hvilke to piger er ens?

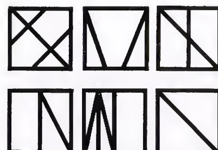
Roberta L. Fairall

TÆL FIGURERNE

Rich Latta

1. Hvilken tegning har 5 trekanter, 5 rektangler og 1 kvadrat?
2. Hvilken tegning har 4 trekanter, 2 rektangler og 1 kvadrat?

VI HAR SANDELIG BRUG FOR FLERE HYRDER TIL DEN VOKSENDE FLOK. BLANDT DEM JEG TALER OM ER DER MANGE SOM VIL BLIVE HYRDER.

„FORTSÆT M

Ældste Neal A. Maxwell De tolvs Kvorum

I den sidste tid har Brødrene talt om „mindre aktive" medlemmer, når de skulle beskrive søskende i kirken, som trænger til at blive engageret fuldt ud i kirkens aktiviteter og programmer. Denne betegnelse er mindre fordømmende og mere indbydende. Den er også rigtigere. De undersøgelser, der er foretaget, viser klart at mange af disse dejlige søskende har en virkelig god vilje og positive følelser for kirken. Mange er langt mere villige til at tale om evangeliet end vi måske tror. Mange betragter faktisk kun deres situation som midlertidig og er helt indstillet på at komme tilbage og blive fuldt aktive. En sådan ven havde i nogen tid forberedt sig på at vende tilbage, og da vi omfavnede hinanden i et beseglingsværelse, sagde han: „Jeg klarede det." Han vidste hvordan det var at komme tilbage igen.

Grundprincipperne er de samme

Det bør ikke overraske os når vi ser, at grundprincipperne er de samme, når vi undersøger arbejdet med kirkens unge mænd, missionærprogrammet og nu også med vore mindre aktive søskende – nemlig: Behovet for omsorg og et fortroligt forhold; erkendelsen af at vi underviser i det vi gør; erkendelsen af at vores succes ofte indtræffer i oplysende situationer, under enkle, direkte og kærlige samtaler.

Jeg for mit vedkommende synes at følgende skriftsted danner grundlaget. Den opstandne Jesus minder os lige ud om vort fulde ansvar og begrænsede udsyn:

„I skal alligevel ikke støde ham ud af jeres synagoger eller jeres bedehuse, *thi I skal blive ved med at belære sådanne, thi I ved ikke, om de ikke vil omvende sig og angre deres synder* og komme til mig *af hele hjertet, og jeg skal helbrede dem, og I skal være midlet til at bringe dem frelse*" (3 Nephi 18:32. Fremhævelse tilføjet).

Det er i sig selv ikke nogen passende reaktion at „støde ham ud". Vi må gøre yderligere plads for dem mellem os andre. Og vi skal altid „blive ved med at belære dem", så vi kan blive „midlet til at bringe" nogen af dem „frelse". Det er ikke mærkeligt at dette arbejde ikke kræver noget nyt program. Det indeholder snarere et princip – en fundamental og stadig overholdelse af det andet, store bud.

Det er vort inderlige ønske for disse søskende, at de vil få del i kirken i dag, og hjælpe dem til i morgen at beslutte sig til at være med og få del i de særlige velsignelser som de kan få.

„Og det skete, at jeg, Nephi, så Guds Lams kraft komme ned over Lammets kirkes hellige og over Herrens pagts folk, som var spredt over den hele jord; og de blev udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed" (1 Nephi 14:14). Alene det at blive indsamlet indebærer særlige velsignelser:

„Og indsamlingen til Zion og dens stave må være til forsvar og som en flugt fra stormen og fra vreden, når den i fuldt mål skal udgydes over hele jorden" (L&P 115:6).

KIRKEN „FUNGERER" FX VED HJÆLP AF KUN 13,5% AF HELE VOR MEDLEMSSKARE. VI HAR SANDELIG BRUG FOR FLERE HYRDER TIL DEN VOKSENDE FLOK.

ED AT TJENE"

Ensom blandt mange

Disse venner vil imidlertid ikke bryde sig meget om hvad vi ved, medmindre de ved at vi er interesseret i dem. Den åndeligt ensomme trænger til fornyet tryghed, for det er muligt at sulte, selv om man har mad nok, og at være ensom blandt mange – ensom, selv i kirken!

En stavspræsident, der var træt af at tale om denne udfordring – for tale kan benyttes som erstatning for gerninger – afbrød sit højrådsmøde og tog hjem til en mindre aktiv bror sammen med højpræsternes gruppeleder. Da de gik derfra var der udgydt tårer og foretaget en kaldelse.

Vi må ofte vente med at hjælpe folk, til vi har lært dem at kende. Hvor mange tusinder af vore medlemmer, med ukendte adresser, har altid været ukendte, fordi ingen rigtig lærte dem at kende under deres omvendelse eller, da de blev bragt ind i fællesskabet?

Når vi giver folk hånden, kan vi tale interesseret til dem og lade disse dejlige søskende vide *hvor meget vi i virkeligheden har brug for dem.* Kirken „fungerer" for eksempel ved hjælp af kun 13,5% af hele vor medlemsskare. Det er den del af det samlede antal voksne mandlige medlemmer, som har det melkisedekske præstedømme og som er aktive. Kun 30% af vore omvendte, som døbes, er *voksne* mandlige medlemmer. Af dette lille antal har op til 75% aldrig fået overdraget det melkisedekske præstedømme! Samtidig modtager de fleste af de unge mænd, der bliver omvendt, aldrig det melkisedekske præstedømme.

PÅ INTET TIDSPUNKT OPLEVER MAN STØRRE UFORBEHOLDEN ACCEPT, END NÅR ET MENNESKES VERDEN PÅ EN ELLER ANDEN MÅDE BLIVER RYSTET.

Vi har brug for flere hyrder

Resultatet er, at i visse områder drives kirken nærmest som ville man køre en stor limousine med kræfter som en motorcykels. Forestil jer hvordan kirken ville være, hvis den på *verdensplan* blev drevet af 50% voksne mandlige medlemmer som var aktive og havde det melkisedekske præstedømme!

Vi har sandelig brug for flere hyrder til den voksende flok. Blandt dem, jeg her taler om, er der mange, som vil blive sådanne hyrder og søster-ledere.

Tiden er inde til at gøre noget

Vi må hæve os fra det niveau, som kirken lige nu befinder sig på. Det er ikke længere noget sikkert niveau. Tiden er inde til at hjælpe dem der har brug for os, før det er for sent. Der er så meget som afhænger af vore evner til at være noget for vor næste og hjælpe dem.

Jeg tror at det var Gandhi der sagde, at når vi er i besiddelse af den absolutte sandhed, er det bydende nødvendigt at nære kærlighed. Jeg har konstateret at man ellers krænker både den der bærer budskabet og selve budskabet.

På intet tidspunkt oplever man større uforbeholden accept, kærlighed og tjenstiver end ved dødsfald, skilsmisser, ændring af karriere, sygdom eller flytning – når et menneskes verden på en eller anden måde bliver rystet. Sådanne begivenheder sætter os ofte i situationer hvor vi er – for at sige det med Almas ord – „beredt til at høre ordet" (Alma 32:6).

Jeg vil atter henvise til Jesu ord: „I skal blive ved med at belære sådanne, thi I ved ikke, om de ikke vil komme tilbage og omvende sig – og I skal være midlet til at bringe dem frelse" (3 Nephi 18:32. Den engelske udgave).

Bemærk, at den opstandne Jesus, som havde fuldført en fuldkommen, jordisk mission, giver os dette råd, som afspejler hans livsstil og måde at lede på, idet han minder os om, at vi ikke kan vide hvem der vil omvende sig og komme tilbage. Men læg også mærke til rækkefølgen – først komme tilbage, hvorpå der følger en længere proces med at forandre sig, under kærlige, støttende og behjælpsomme omgivelser. Herren sagde, at han „skal helbrede dem", men at vi „skal være midlet til at bringe dem frelse". Det er et forunderligt skriftsted - fyldt med visdom og vejledning og trøst. Vi må ikke glemme at alt for mange i kirken, som endnu ikke har et vidnesbyrd om at Jesus er Kristus, er nødt til at tro på de af os som har det (se L&P 46:13–14).

Må vi i vor adfærd være troværdige. Må vi være værdige, i al vor ufuldkommenhed, til at være med til „at gøre de hellige fuldt beredte" (se Ef. 4:12–13). ☐

Østtysklands missions hovedkontor.

Br. og Str. Stover har adopteret to tyske piger, Heidi og Brigitte.

Præsident Stover lod opføre fire kirkebygninger og missionens hovedkontor af egne midler.

Kirkebygningen i Berlin Dahlem.

Præsident Stover med missionærerne.

Kartoffellægning til et velfærdsprojekt i Berlin.

Walter Stovers træsko klaprede og gruset knasede, når han kom gående ad den brolagte vej om morgenen på vej til skolen i Bremerhaven i Tyskland. Han gik med træsko, fordi de kun kostede ca. en krone parret og pengene var små.

Den unge Walter havde ingen nem tilværelse. Hans mor døde mens han var spæd. „Min far var så syg at ham måtte ligge i sengen de sidste 3 år af sit liv," husker Walter, der nu er 87 år. „Jeg måtte i en meget tidlig alder hjælpe til med arbejdet på gården." Da Walter var 11 år døde hans far. Som 14-årig blev Walter ansat hos en metalarbejder. Som 16-årig blev han indkaldt i den tyske hær og kæmpede på slagmarkerne i Frankrig og Belgien under den første verdenskrig.

En engel, en bog og et løfte

Efter krigen åbnede Walter en polstrings- og madrasfabrik og giftede sig med Martha Bohnenstengel. I 1923 kom to unge mænd og bankede på deres dør. Det var ældste Wayne Kartchner og ældste Otto André. De fortalte på gebrokkent tysk om en dreng, der hed Joseph, om en engel, en bog og et løfte.

Walter og Martha blev døbt i Warthe floden en kold novemberaften ved midnatstid. Ordinansen måtte udføres så sent på grund af den modstand mormonerne mødte i Tyskland på dette tidspunkt. Walter blev præsident for Landsberg grenen. De 30 medlemmer mødtes i Walters madrasfabrik.

WALTER STOVER

EN FABEL OM GAVMILDHED

Melwyn Lewitt

Han og Martha adlød befalingen om at samles i Zion, og emigrerede til Utah i 1926. Martha fik arbejde som syerske, hun syede herreskjorter for 50 kroner om ugen, og Walter arbejdede på en madrasfabrik for 140 kroner om ugen. I 1929 påbegyndte de deres egen fabrik for senge og madrasser.

Efterhånden som Walters forretning blomstrede op, blev han kendt for sin gavmildhed og barmhjertighed. Han gav frit af sine verdslige goder og ofrede sig. Han bryder sig ikke om at der tales om hans gode gerninger, men han har lettet mange byrder for folk og mange har fået en lysere tilværelse på grund af hans omsorg.

Krigens mørke skyer

Der blev dog kastet en skygge over Walters egen tilværelse, da der udbrød krig i Europa. Det varede ikke længe før hans fædreland og det land, han havde tilsluttet sig, var i færd med at dræbe hinandens sønner, på de samme slagmarker hvor han selv havde kæmpet som ung. Da den anden verdenskrigs geværer omsider tav stille, vågnede Tyskland op til en trist verden med sult, sygdomme og fortvivlelse. Byerne lå i ruiner. Millioner var hjemløse.

Der eksisterede næsten ikke mad, tøj og brændsel, og folket kunne knap nok få husly. Der var hver dag mennesker som døde af mangel på de mest grundlæggende nødvendigheder.

Trofaste sidste dages hellige måtte lide sammen med de øvrige. Nogle døde under bombeangreb. Mange faldt i krigen. Andre var krigsfanger.

Men den kærlighed, som de hellige nærede for hinanden i krigens sidste dage og den forfærdelige efterkrigstid, udløste et mirakel. De delte deres mad, deres hjem og deres tro. Deres indfødte ledere arbejdede med stor hengivenhed for at få fat i de af livets nødvendigheder, som de kunne skaffe, til medlemmerne.

Men tiden kom, hvor der ikke var mere at dele og ikke mere at købe. I slutningen af 1946 var situationen desperat. Vinteren satte kulderekord, og det var hårdt for dem der boede i de udbombede byer oppe nordpå. Møderne blev afholdt i uopvarmede bygninger, men de trofaste hellige så stille til, mens vandet frøs til is i nadverbægerne.

Tilbage til Tyskland

Ældste Ezra Taft Benson, fra De tolvs Råd, kom til Europa i begyndelsen af 1946 for at bedømme hvilke behov der var og åbne udvej for at de hundreder af tons hjælpeforsyninger, som kirkens stave og ward havde indsamlet, kunne blive uddelt. Om efteråret samme år begyndte disse forsyninger at strømme til Tyskland, netop som nøden var aller størst.

Kort tid efter at velfærdsforsyningerne begyndte at ankomme, sendte kirken endnu en stor gave til Tyskland – en troens, barmhjertighedens og kærlighedens mand. En stærk og ydmyg mand, der for lang tid siden var vokset ud af sine træsko, men som aldrig var vokset fra kærligheden til sit fødeland - det var Walter Stover, der blev sendt over som præsident for den østtyske mission.

Han købte og betalte af egne midler to togvogne fyldt med mad og hjælpeforsyninger, som han medbragte til Tyskland. Han medbragte også sin grønne Pontiac automobil.

Præsident Stover blev opretholdt som missionspræsident ved et møde, som ældste Benson præsiderede over. Mødet blev afholdt i en udbombet skole i Berlin. Efter mødet blev præsident Stover mødt af kirkemedlemmer, som sagde til ham: „Vi har mistet vore hjem, vore gårde og alle vore ejendele, men vi har ikke mistet vort vidnesbyrd om evangeliet."

Ind i den russiske zone

Syv af de otte østtyske distrikter lå indenfor den russiske zonegrænse. Præsident Stover indledte med en

lang række distriktskonferencer i dette område, hvor de hellige, som var tilbage, samledes. Mange grene var næsten forsvundet. I nogle af dem var der kun kvinder og børn. Mændene var døde eller i fangelejre. Folket måtte spise ukrudtsplanter, som supplement til deres knappe rationer af rugbrød. Medlemmer mødtes i et stort antal til konferencerne, de var også åndeligt underernærede. Gang på gang krydsede præsident Stover den russiske zonegrænse i sin grønne pontiac, og medførte både åndelige og timelige hjælpemidler, en hyrde for en spredt og skændet hjord.

Der var en vis fare ved disse ture. Præsident Stover blev arresteret adskillige gange, og én gang blev han ført i forhør hos russerne ved geværeskorte, beskyldt for at være amerikansk spion. Han blev løsladt uden at være kommet noget til. Præsident George Albert Smith havde lovet ham at den onde ikke skulle få magt over ham, så længe han gjorde sin pligt, og dette løfte blev mange gange opfyldt.

Men altid gav han de hellige mad og tøj fra kirkens velfærdsforsyninger, og somme tider købte han det selv. Han skænkede tøj, tæpper og andre fornødenheder til familier, som ville være frosset eller sultet ihjel uden hans hjælp.

„Det smukkeste af det hele"

Andre medlemmer fra hele kirken gav deres bidrag for at redde de tyske hellige. Præsident Stover kalder denne indsats for „det smukkeste og mest inspirerende, som jeg nogen sinde har fået lov til at opleve i al den tid jeg har været medlem af kirken". Det begyndte med et besøg i Holland, hvor han meget detaljeret beskrev de tyske medlemmers lidelser. Cornelius Zappey, der var præsident for den hollandske mission, blev så bevæget at han bad de hollandske medlemmer om de ville lægge kartofler i deres blomsterhaver, og skænke deres tidligere fjender høsten. De reagerede med begejstring, og i november 1947 sendte de over 50 tons kartofler til Tyskland sammen med 96 tønder saltede sild. I 1949 sendte de yderligere over 50 tons kartofler.

Præsident Stovers personlige gavmildhed overfor de hellige blev legendarisk. Han byggede mindst fire nye kirker, som han betalte for egen regning. Engang lejede han et tog for at bringe medlemmerne fra Østtyskland til det amerikanske område i Berlin til en konference. Ved juletid købte han og den vesttyske missionspræsident et stykke chokolade af den amerikanske hær, til hver eneste sidste dages helligt barn i Tyskland. Derefter kaldte børnene ham for „chokolade-onkel".

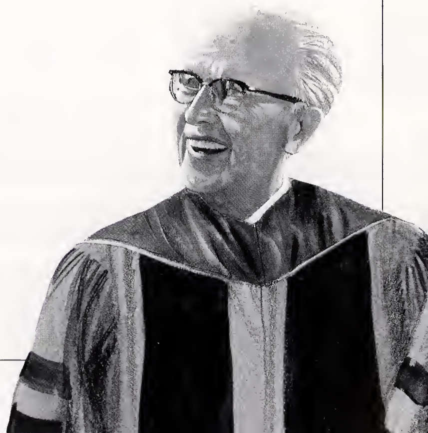
Ved afslutningen af denne mission adopterede præsident Stover og hans hustru to små tyske piger – Heidi og Brigitte.

Præsident Stover blev vidne til den kolde krigs indledning. Han så jerntæppet gå ned midt i Europa. Han så hvordan det blev mere og mere vanskeligt at få adgang til sine elskede hellige i Østtyskland og hvordan det blev stadig sjældnere at se dem. Men han arbejdede utrætteligt på at betjene sit folk på enhver måde som han kunne.

Da bror Stover var afløst i 1951 fortsatte han hjemme i Salt Lake sine gavmilde vaner. Han ansatte mange immigranter i sin virksomhed, og hjalp i stilhed utallige andre, skyede offentlig omtale, men var altid gavmild. De studenter, som bor i et af kollegierne ved Brigham Young universitet, nyder glæde af en lille del af hans gavmildhed. Han har skænket alle madrasserne og sengene som er i hele komplekset.

I mellemtiden har han siddet i mange kirkestillinger, både i sit eget ward og som medlem af kirkeomfattende komiteer. Han kender ikke til nogen anden måde at bruge sit liv på, end ved at tjene andre, og han kan se muligheder for at gøre det overalt. Præsident Ezra Taft Benson har sagt om ham: „Bror Walter Stover, som jeg har kendt og elsket i over 40 år, er et pålideligt menneske og en eksemplarisk sidste dages hellig." Præsident Thomas S. Monson siger: „Walter Stover har på Mesterens facon skænket i det stille og helt uofficielt – uden at blæse i basun eller tager æren for noget."

Walter Stover har viet hele sit liv til opbyggelsen af

Zion og til omsorgen for sin Faders børns behov. Han kunne have været en meget rig mand nu efter verdens målestok. Han kunne havde været i besiddelse af ejendomme og herresæder og strømme af automobiler. Men i stedet for har han ofret sine penge og sit liv til gavn for sine medmennesker og for det gengivne evangelium. Så, fremfor at være rig på dollars og cents, er han meget rig på kærlighed, glæde og Herrens ånd.

Frelseren har helt sikkert tænkt på mennesker som Walter Stover, da han sagde:

„Da skal Kongen sige til dem ved sin højre side: ,Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.

Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig;

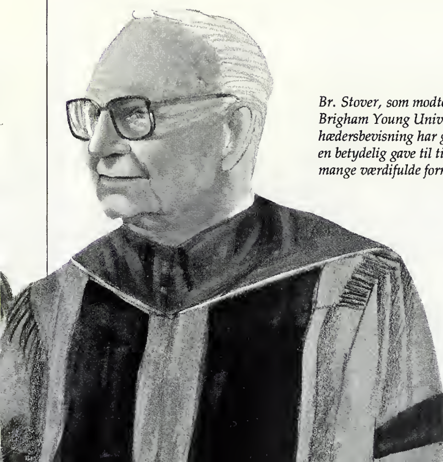
jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig.'

Da skal de retfærdige svare ham og sige: ,Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke?

Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder?

Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?'

Og Kongen skal svare og sige til dem: ,Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig" (Mattæus 25:34–40). □

Br. Stover, som modtog Brigham Young Universitets hædersbevisning har givet en betydelig gave til til mange værdifulde formål.

BEDSTEMORS VELSIGNELSE

Kirk F. Hazen

Bedstemor lå for døden, og hun var bange. Hun led af cancer, sukkersyge og havde fået et alvorligt slagtilfælde. Man forventede at hun højst ville leve en uge til. Min hustru, Rosanne, havde bedt mig besøge hendes bedstemor på hospitalet og forsøge at forklare hende hvad der sker med vort legeme og ånd når vi er døde.

Bedstemor havde afvist alle vore tidligere forsøg på at undervise hende i evangeliet, og jeg spekulerede på hvordan hun mon nu ville reagere. Jeg forventede ingen mirakuløs omvendelse den dag. Jeg håbede blot på at jeg kunne give hende lidt trøst og hjælpe hende til at blive mere åben for evangeliets budskab, når hun kom i den næste verden.

Til min overraskelse viste bedstemor stor interesse for det jeg fortalte hende. Hun havde mange spørgsmål, og jeg kunne besvare de fleste. Vi talte om døden, men vi talte mest om livet og Guds plan med hende. Så talte vi om præstedømmet og salvelse af syge.

Da jeg havde forklaret om præstedømmet og salvelse af syge, spurgte bedstemor mig overraskende om hun kunne få en velsignelse, selv om hun ikke var medlem af kirken. Jeg sagde at præstedømmet var på jorden

for at hjælpe alle som ønskede at få del i dets velsignelser.

Jeg forlod hende og lovede at komme igen sammen med en anden, som kunne hjælpe mig med at salve hende. Jeg bad mens jeg kørte hen min ven som skulle hjælpe mig med at salve hende. Bedstemor ville forlade denne jord i løbet af et par dage. Hvad skulle jeg velsigne hende med? Jeg forsøgte, som jeg har lært det, at klare mine tanker og vente på Åndens inspiration.

Da vi kom tilbage til bedstemor på hospitalet følte vi Åndens tilskyndelser til at irettesætte sygdommen i hendes legeme. Vi lovede hende at hun ville forblive på jorden, indtil hun havde fundet ud af hvad vor himmelske Fader havde til hende og at hun ikke skulle dø før hun selv valgte det. Derpå forlod vi hende, så hun kunne hvile.

Bedstemor døde ikke. Hendes kræfter vendte tilbage og til sidst kunne hun fra tid til anden tage hjem om eftermiddagen, og hun lærte at gå ved hjælp af en støttestok. Hun bad om missionærlektierne og fik dem, og hun læste Mormons Bog.

To år senere, en dag hendes datter, min hustrus mor, havde besøg af hende hjemme, ønskede hun ikke at leve endnu et år. I løbet af en uge befandt hun sig atter i samme tilstand som før velsignelsen, og så døde hun.

Hun var ikke blevet døbt, fordi hendes fysiske tilstand gjorde det umuligt, men vi ved at hun nu er parat til det. Hun fik tid til at forberede sig og da forberedelserne var til ende, så afgik hun ved døden. Vi gjorde tempelarbejde for hende den følgende sommer.

Hendes begravelse var en af de smukkeste jeg nogensinde har overværet, og jeg ved at nogens tilværelse blev berørt derved. Siden da har hendes søster og niece tilsluttet sig kirken og hjulpet med at udføre tempelarbejde for andre familiemedlemmer. Jeg har opdaget, at når Herren støtter os i vor tro, så styrker han os, så vi får endnu mere tro. □

EN NYFØDT MISSIONÆR

Susan M. Freeborn

Den missionær, der ændrede mit liv, var min nyfødte søn Richard, som fødtes glad til denne verden, hvorpå han alt for hurtigt forlod

den igen. Han vidnede, uden ord, om de evige sandheder. Jeg lærte mere af ham end af nogen anden lærer jeg nogensinde har mødt.

Jeg var 22 år og aktivt medlem af en anden kirke, som gav mig tryghed og lod mig leve et behageligt liv. Jeg havde ikke stillet spørgsmål om livets mening eller muligheden for andre sandheder udenfor den religion jeg tilhørte.

Så blev Richard født med adskillige handicaps. Min rolige tilværelse ændredes til total forvirring. I løbet af de få måneder, vi havde Richard hos os, var han skiftevis på hospitalet og hjemme. Alle hans problemer så ud til at få alvorlige konsekvenser for hans lille legeme. Men han var stadig et pragtfuldt barn. Det var som om der udgik visdom og styrke fra ham. Han smilede og hans milde, fredfyldte ånd rørte mig, som intet andet før havde gjort.

I løbet af disse måneder blev jeg overvældet af depressioner og vrede. Jeg kunne ikke forstå hvorfor min søn skulle have sådanne problemer. Mine religiøse vejledere sagde at jeg måske skulle straffes for synder, som jeg ikke havde bekendt, eller at jeg ikke var værdig til at være mor og ikke fortjente bedre. Men jeg kunne ikke tro på at en kærlig Gud ville straffe et uskyldigt barn for sin mors overtrædelser.

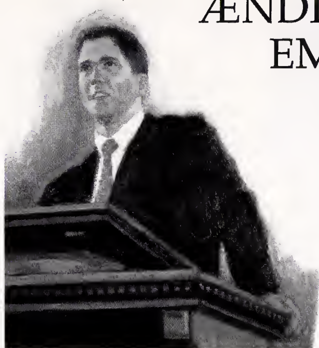
På dette tidspunkt fik jeg af nogen i min mands familie, som tilhørte SDH kirken, forskellige pjecer, som jeg kunne læse. Da jeg læste dem, følte jeg mig opbygget og mit hjerte fyldtes med håb. Den smerte, jeg havde oplevet, syntes ubetydelig i sammenligning med den glæde, det håb og den tro der nu oplyste min vej.

Cirka tre uger efter at missionærerne begyndte at undervise os, vendte Richard lige så stille tilbage til det hjem, som han for blot få måneder siden havde forladt. Den sorg, vi følte, blev lettet af den søde ånd som fyldte vore hjerter og som trøstede os i de første ensomme dage, og i bevidstheden om at vores kostbare søn stadig levede, men at vi bare ikke kunne se ham.

Siden da har vi fået tre dejlige børn. De har hver især lidt af det samme lys som Richard havde. Jeg er vor himmelske Fader så taknemmelig, at han var så klog at sende os dette barn og som med endnu større visdom kaldte ham hjem igen. Jeg fryder mig dagligt over denne lille missionær, som forkyndte os evangeliet uden ord. □

ÅNDEN ÆNDREDE EMNET

Julian C. Low

Mens jeg var på mission i 1941, blev jeg kaldet til at være præsident for Scottbluff distriktet i det vestlige Nebraska. Der blev jeg en søndag bedt om at tale til et nadvermøde og havde også forberedt en tale om bøn.

Da jeg begyndte at tale, fik jeg den følelse at jeg i stedet for skulle tale om Helligåndens gave. Jeg rettede mig ikke efter indskydelsen lige med det samme, for jeg havde forberedt mig på at tale om bøn og det havde jeg i sinde at gøre. Et øjeblik efter gentog indskydelsen sig, blot endnu kraftigere. Omsider sagde jeg til forsamlingen hvad der var sket, og jeg skiftede emne.

Jeg vidste omgående hvorfor. På femte række sad familien Pitchford sammen med manden og faderen, som ikke var medlem – det var Malcolm Pitchford. Da jeg så ham, vidste jeg med det samme at det var ham jeg skulle tale til, skønt jeg ikke vidste hvorfor.

Da mødet var forbi skyndte Malcolm sig hen til mig og fortalte at han nu forstod en lærdom som havde voldt ham kvaler i mange år. Han sagde at han nu var parat til at blive døbt.

Senere, samme aften, fortalte søster Pitchford mig, at selv om Malcolm altid havde været en god mand og far og havde støttet hende i at være aktiv i kirken, så havde han ikke selv været parat til at tilslutte sig kirken. Hun sagde at tidligere på eftermiddagen havde hun bedt oprigtigt om at Malcolm ville gå med til nadvermødet og at et eller andet ville røre hans hjerte.

Nogle dage efter fik jeg lov at døbe Malcolm i North Platte River, og senere, da min mission var forbi, at tage med familien Pitchford til Salt Lake templet, hvor de blev beseglet for tid og al evighed. □

Illustreret af Perry Van Schelt

IGOR OG VESNA GROUPMAN

DeLynn Decker

Dette er en kærlighedshistorie. Den handler om kærlighed til musik, kærlighed til hinanden, kærlighed til frihed og kærlighed til Jesu Kristi evangelium. For Igor og Vesna Groupman blev kærligheden en motiverende kraft, som ændrede deres liv.

Ægteparret mødte hinanden i 1971, mens de begge to studerede violin ved Moskvas centrale musikskole, for unge med et særligt musiktalent. I 1967, da Igor var 11 år, vandt han førstepræmien i en landsomfattende ungdomskonkurrence i sin hjemby, Kiev, i Rusland. Som 15-årig fik han et stipendium, så han kunne studere ved Moskva centrale musikskole – et af de bedste musikkonservatorier i verden.

Vesna er født i Nish i Jugoslavien, og var solist ved Belgrads kammerorkester i Jugoslavien som 10-årig. I 1969 vandt hun den internationale konkurrence i violinspil for unge mennesker i Chekoslovakiet. Efterhånden som hendes talent udvikledes og hun blev mere berømt, fik også hun et stipendium til at studere ved Moskvas centrale musikskole. Således blev Igor og Vesna klassekammerater og forelskede sig sluttelig i hinanden. Men de kunne ikke gifte sig i Rusland.

„En russer, der gifter sig med en udlænding, betragtes som en slags flygtning," forklarer Igor. „Selv om

Klip fra USSR af Kay Stevenson; andre foto af Quentin Gardner, Jr.

mit talent blev betragtet som en ‚nationalskat', så ville myndighedernes tillid til mig forsvinde og mine chancer for en international karriere være lig nul, hvis vi havde giftet os."

Vi tog begge to vores afsluttende eksamen og blev optaget på Moskvas berømte Tchaikovsky konservatorium for videregående studier. I 1979 søgte Igors familie, som er jøder, om tilladelse til at forlade Rusland på et tidspunkt hvor der blev åbnet for jødernes udvandring. Igor besluttede sig til at følge sine forældre. Men så snart hans hensigter blev kendt – det var kun et par måneder før hans afsluttende eksamen – blev han udelukket fra konservatoriet.

Familien Groupman fik tilladelse til at forlade Rusland og de ankom til De forenede Stater den 15. juli 1979. Igor og Vesna blev enige om at Vesna skulle blive i Rusland og gøre sine studier færdige og derpå mødes med Igor i Amerika i juli 1980.

Det blev en ensom kamp for dem hver især. Igor, der havde bosat sig i Los Angeles, fik et stipendium så han kunne studere hos den berømte violinist, Jascha Heifetz, samtidig med at han indspillede plader for et grammofonselskab. I mellemtiden fuldførte Vesna sine studier, spillede til koncerter rundt omkring i Europa og spillede solopartier med Belgrads og Münchens symfoniorkestre. Straks efter sin eksamen rejste hun til De forenede Stater og blev gift med Igor.

Vesna havde brug for vejledning og en fast tro. „Jeg var medlem af den russisk ortodokse kirke, men jeg havde stærkt på fornemmelsen at jeg en dag ville finde sandheden og genkende den," siger hun.

„Jeg kan huske at jeg sad sammen med Igor og fortalte ham hvor vidunderligt det ville være at finde en kirke, nøjagtigt som den kirke der omtales i Bibelen," siger hun. En dag var der en nabo, som også var udvandret fra Rusland, der fortalte at hun havde fundet en sådan kirke. Tre dage senere kom to søstremissionærer og bankede på Groupmans dør for at undervise dem i evangeliet.

Efter en måned med bønner og studium blev Vesna døbt – det var i april 1982. Igor studerede og kom i kirken sammen med hende. Han havde endnu ikke gjort op med sig selv om han ville døbes, men Vesnas eksempel hjalp ham. „Jeg troede at jeg var nødt til at vide alt om kirken og være fuldkommen, før jeg kunne lade mig døbe," siger han. Det bekymrede ham især at han skulle holde op med at ryge, en vane han havde haft siden han var 13 år.

Groupmans flyttede til San Diego i Californien, og blev aktive medlemmer af San Diegos syvende ward i den Nordre Stav. Igor holdt op med at ryge og i august 1983 blev han døbt.

Da Igor og Vesna havde tilsluttet sig kirken var det lettere for dem at tilpasse sig deres nye livsstil. At være kommet til et fremmed land „er som at gå ind i et andet menneskes lejlighed, hvor lyset er slukket," siger Igor. „Man er bange for at støde ind i møbler og ting, mens man leder efter lyskontakten. Da vi tilsluttede os kirken var det som om vi tændte lyset."

Igor og Vesna spiller begge to i San Diego symfoniorkester foruden at de giver privatundervisning og afholder koncerter. Igor er koncertmester i San Diego kammerorkester og Vesna er koncertmester ved San Diegos operaorkester. De har i nogen tid siddet i en usædvanlig kirkestilling – de underviser indvandrerne, Hmong og Laotians børn i musik, børn som tilhører den sydøstasiatiske gren i deres stav.

„Vi underviser børn, der taler mange forskellige sprog, og derfor har vi stor brug for Åndens hjælp til at kommunikere med dem, og det får vi virkelig også," siger Vesna. „Der sker mirakler i vore klasser."

Groupmans arbejder også som stavsmissionærer ved at give koncerter til firesides, hvor de spiller på deres instrumenter og taler om musik og evangeliet.

„Vi betragter musik som en af disse uudsigelige gaver, hvor Ånden giver sig til kende i skønhed og kraft. Det er et fantastisk missionærredskab," siger Vesna.

Til trods for at Igor og Vesna har et meget optaget skema, så nyder de at bruge deres talenter for at fremme Herrens værk. „Det er mere spændende at bruge et talent i Herrens tjeneste end at spille i den fineste koncertsal," siger Igor. Men hvorfor? „Fordi folk er der for at lære sandheden og tilbede Herren." □

Mine brødre, vi ser nu, at Gud ihukommer alle folk,
i hvilket land de end befinder sig; ja, han tæller sit folk,
og hans inderlige barmhjertighed dækker hele jorden.
Og det er min glæde og min store taksigelse; ja, jeg vil
takke min Gud til evig tid. Amen.

Igor og Vesnas Groupman skattede skriftsted og vidnesbyrd fra Alma 26:37.

NÅR DU FØLER DU ER ALENE

ER DU DET IKKE

Frygt ikke, thi de, der er med os, er flere end de, der er med dem! (2 Kong. 6:16)

HVORDAN SIGE NEJ OG BEHOLDE SINE VENNER

Chris Crowe

Du er til selskab og din bedste veninde tilbyder dig en drink.

„Kom nu," siger hun, „et enkelt glas mellem venner kan ikke skade dig. Vi er da venner, ikke?"

En aften er du hjemme hos en ven og se TV, og en film af tvivlsomt emne begynder.

„Det her er en skøn film," siger din ven. „Den skal vi se – ikke?"

I er nået til eksamen i skolen. Du har læst flittigt og er fortrolig med stoffet. En af dine venner har ikke læst, og han *skal* klare prøven for at rykke op i næste klasse.

„Lad mig se dine svar, før du afleverer opgaven," hvisker han. „Du ved jeg er nødt til at klare denne prøve."

Somme tider kommer du i situationer, hvor du enten må sige nej til en ven eller indgå kompromis med dine værdinormer. Når dit svar til en ven kræver at du gør noget forkert, har du måske truffet afgørelsen efter hvad de vil mene om dig eller endnu vigtigere – hvad du vil mene om dig selv.

Det er ikke altid let at sige nej til sine venner, men det *er* muligt at sige nej og stadig beholde dem som sine venner.

„Du må betale prisen"

Her kan du se hvordan andre har gjort det.

Cathy Antonsson fra Helsingborg siger at det ikke altid er nemt eller behageligt at skulle sige nej.

„Det er svært. Det er ikke let, men du må betale en pris for at være den du er. Somme tider græd jeg, fordi jeg måtte blive hjemme. Det var svært fordi der er så mange mennesker her der ikke er religiøse.

Jeg var i Rom i to uger sammen med skolen. I Italien bliver man altid budt på vin. De drikker vin til de fleste af deres måltider, så mine venner blev ved med at tilbyde mig vin, og jeg blev ved med at sige: ‚Nej, jeg drikker ikke den slags.'

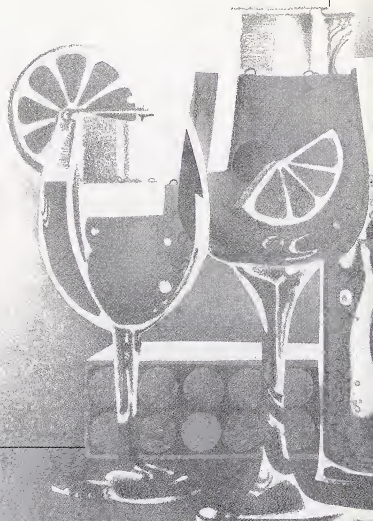
Mine venner brugte mange penge på drinks. Hver eneste gang vi var ude, kunne jeg putte det samme beløb i min pung, som de brugte på deres drinks. Før vi tog hjem kunne jeg købe mig en dyr kjole. Alle mine venner var virkelig overraskede, da de så den og sagde: ‚Hvordan kunne du få råd til det?' Jeg fortalte dem hvad jeg havde gjort, og at det var en af fordelene ved ikke at drikke."

Selv om det var hårdt, var Cathy glad fordi hun holdt fast ved sine standarder. „Da jeg tog min studentereksamen," sagde en af drengene, som jeg plejede at gå ud med, til mig, at han havde sat sig som mål at få mig til at bryde mine standarder, før vi tog vores afsluttende eksamen. Han sagde at det altid havde irriteret ham, at jeg var så moralsk. Senere sagde han til mig: ‚Jeg har aldrig respekteret en pige så meget som jeg respekterer dig' – fordi jeg ikke ville sænke mine standarder.

„Min humoristiske sans blev mig til nytte"

En humoristisk sans hjælper mange mennesker til at sige nej til deres venner. Brian Halverson fra Minneapolis i Minnesota fortæller: „Min humoristiske sans har altid hjulpet mig ud af kedelige situationer. Mine venner ved end ikke hvad en mormon er, men de ved hvad jeg står for.

Hvis mine spøgefuldheder ikke hjalp, så sagde jeg i reglen: ‚Jeg har bedre ting at foretage mig lige nu. Det morer mig heller ikke særlig meget.' Det virkede udmærket for mig. Alle mine venner respekterer min religion."

„Mine venner respekterer min tro"

Thomas Eberhardt er den ene af kun syv sidste dages hellige der bor i Mühlheim i Tyskland, en by med 3.000 indbyggere. Da de fleste af Thomas' venner ikke er sidste dages hellige, og det er helt almindeligt at drikke øl i Tyskland, må han ofte sige nej.

I Tyskland drikker man øl overalt, ved en hvilken som helst lejlighed. Så snart man kommer ind hos folk, skænker de et glas øl op til én.

Allerførst takker jeg dem for tilbudet. Så fortæller jeg dem, at jeg ikke drikker øl og hvorfor. Jeg spørger dem om de har hørt om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De svarer nej og jeg forklarer lidt om kirken og visdomsordet. Mine venner respekterer min tro, men jeg er nødt til altid at være positiv – og aldrig angribe dem.

„Lige efter at jeg var blevet døbt," siger Thomas, „blev jeg indkaldt i den tyske hær. I Tyskland skal alle 19-årige unge mænd være soldater i mindst 15 måneder. Soldaterne bor mange sammen og jeg kunne ikke undgå at komme i situationer, som strider imod de lærdomme og bud som jeg netop havde fået et vidnesbyrd om.

Det varede ikke længe før jeg blev tilbudt cigaretter. Jeg har altid forsøgt at være høflig, så jeg takkede dem for tilbudet og fortalte derpå hvorfor jeg ikke ryger. Mine soldaterkammerater accepterede det uden problemer.

Men så blev jeg inviteret med til en af mine venners fødselsdag, og der blev jeg tilbudt øl. Jeg takkede igen for tilbudet og sagde, jeg drikker ikke. Mine soldaterkammerater blev mere nærgående efterhånden som selskabet skred frem. Til sidst kunne jeg ikke se nogen anden udvej end at forklare dem hvorfor jeg ikke drikker.

Jeg rejste mig og sagde til dem allesammen: ‚Jeg takker meget, fordi jeg blev inviteret til dette fødselsdagsselskab. Jeg vil gerne sige til jer allesammen, at jeg ikke drikker øl eller alkohol, og jeg skal fortælle jer hvorfor. Som I sikkert har hørt, er jeg medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Herren har befalet os ikke at drikke alkohol, og det er grunden til at jeg ikke drikker.'

Derefter havde jeg ikke længere problem med at nogen tilbød mig øl."

„De kan ikke forandre mig"

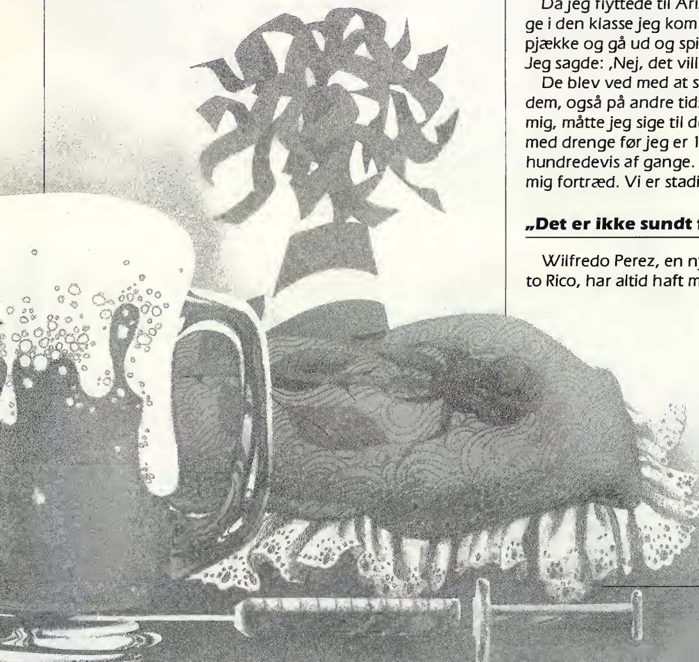
Allison Bowman, fra Chandler i Arizona, forklarer sin måde at sige nej på. „Jeg prædiker ikke. Jeg siger bare nej. Man må ikke være grov. Jeg fortæller dem bare om mine standarder, og at det er min måde at være på. De kan ikke ændre på mig.

Da jeg flyttede til Arizona var der nogle ældre drenge i den klasse jeg kom i, og de ville have mig til at pjække og gå ud og spise frokost sammen med dem. Jeg sagde: ‚Nej, det ville jeg aldrig gøre.'

De blev ved med at spørge om jeg ville gå ud med dem, også på andre tidspunkter. Hver gang de spurgte mig, måtte jeg sige til dem: ‚Nej, jeg kan ikke gå ud med drenge før jeg er 16.' Jeg måtte forklare dem det hundredevis af gange. Og nu passer de på at ingen gør mig fortræd. Vi er stadig gode venner."

„Det er ikke sundt for mig"

Wilfredo Perez, en nyomvendt fra Cabo Rojo i Puerto Rico, har altid haft masser af venner.

Illustreret af Lori Anderson

„Den dag jeg tilsluttede mig kirken," siger han, „var der flere af medlemmerne som sagde til mig, at jeg ville miste nogle af mine venner. Jeg spekulerede på hvorfor. Jeg kunne ikke se hvordan det kunne påvirke mine venner, at jeg blev sidste dages hellig.

Jeg blev ved med at komme sammen med mine venner, men jeg talte ikke længere som dem eller gjorde alt det som de gjorde, eller som jeg selv gjorde før jeg tilsluttede mig kirken. Somme tider følte de sig lidt forlegne over det. I begyndelsen var det svært for mig at sige nej. Jeg ville ikke såre deres følelser eller få dem til at tro, at jeg ikke længere kunne lide dem. En af mine venner inviterede mig til et nytårsselskab. Jeg tog med, og så sagde han til mig: ,Wilfredo, kom ind og få alt det rom og øl som du vil have.' Jeg sagde: ,Nej tak. Jeg drikker hverken rom eller øl, og desuden er det ikke sundt for mig.' ,OK,' sagde han, ,du kan jo bare nyde selskabet som du har lyst til.' Så det gjorde jeg sammen med mine venner, uden at drikke eller gøre noget af det som jeg vidste, at jeg ikke burde."

„Det er vigtigt at have venner som ikke er medlemmer"

Mark Ray fra Tempe i Arizona siger at mange af hans venner ikke er sidste dages hellige, men at han ikke ser det som noget problem.

„Jeg tror at det er vigtigt at have venner, som ikke er medlemmer, men man skal ikke lade sig påvirke af dem. Jeg gør mange ting sammen med ikke-medlemmer, men jeg går ikke på kompromis med mine standarder.

Engang var jeg med skolen en tur til Californien sammen med andre elever jeg kendte. Da vi om aftenen kom til hotellet, kom de frem med nogle øller. Jeg sagde: ,Nej tak,' og satte mig bare ned sammen med dem. I begyndelsen følte jeg mig lidt dum, men de pressede mig ikke.

De fleste af mine venner ved at jeg er mormon, så jeg behøver ikke at sige nej ret ofte. De kender mine standarder i forvejen."

Jeg måtte virkelig gøre op med mig selv i forvejen. Hvis en dreng ønskede vi skulle gøre noget, som jeg vidste jeg ikke burde gøre, så måtte jeg meget bestemt sige nej til ham.

„Jeg måtte virkelig gøre op med mig selv"

Michele Randria fra Mont de Marsan i Frankrig, bor i en by med meget få sidste dages hellige. Så hun har naturligvis mange venner som ikke er mormoner.

I vores by er jeg det eneste medlem på min alder. Heldigvis har min far aldrig røget eller drukket alkohol, selv om han ikke er medlem af kirken, så de fleste af mine venner ved, at jeg hverken ryger eller drikker.

„Det var straks vanskeligere når jeg var ude med drenge," forklarer Michele. „Jeg måtte virkelig gøre op med mig selv i forvejen. Men selv efter at jeg havde besluttet mig, var det somme tider meget svært alligevel. Hvis en dreng ønskede at vi skulle gøre noget, som jeg vidste at jeg ikke burde gøre, så måtte jeg meget bestemt sige nej til ham. Og det skete somme tider at han ikke længere var min ven efter det.

Jeg har opdaget at det altid er lettere at sige: ,Nej, jeg kan ikke gå ud med dig, eller tage med til dette sted,' før vi mødes. Når man først er sammen, er det meget sværere at sige nej. Så derfor undgår jeg somme tider situationen ved at lade være med at gå ud med den dreng."

Som I ser er det ikke altid nemt at sige nej til sine venner, og der findes ingen fuldkommen måde at komme ud af en vanskelig situation. Man kan ikke gå ud fra det som andre gør. Du må tage din egen beslutning i forvejen. Hvis du studerer skrifterne, lytter til profetens råd og beder om vejledning, vil du kunne finde de svar, som virker bedst for dig.

„Hemmeligheden," siger Wilfredo Perez, „ligger i at finde udveje til at sige nej, uden at få sine venner til at føle sig forlegen. Du behøver ikke at miste dine venner selv om du er mormon," forklarer han. „Når jeg nu er sammen med mine venner, så ryger de ikke, de drikker ikke og de bander ikke. Mine gamle venner er stadig mine venner, og nu har jeg flere venner end nogensinde."

Allison Bowman siger: „Da jeg var syv år besluttede jeg mig til at jeg ville gøre alt hvad jeg kunne for at gøre det rette. Nu gennemtænker jeg situationen før jeg tager nogen som helst beslutning. Hvis jeg gør noget forkert, så ved jeg, at jeg kommer til at betale prisen for det senere."

Og det er det vigtigste at huske på, når man står i en vanskelig situation blandt sine venner. Afgør i forvejen hvad du tror på, og når situationen opstår, så hold fast ved din tro.

Hvis du gør det, så kan du sige nej og stadig beholde dine venner – og have masser af dem. ☐

EN AFTENSA

Det eneste man hører i den tunge, fugtige natteluft er en melodiøs kvidren. Det er de små cikader, der er så almindelige i Puerto Rico og på et par af de omkringliggende øer, og det virker som om de stemmer i med sød musik til ære for den begivenhed som nu vil finde sted.

Sangen strømmer ind gennem de åbne kirkevinduer, hvor en masse mennesker er forsamlet. De sidder stille og forventningsfuldt, mens loftventilatoren roterer og får bladene til at dirre på palmerne som står til pynt i lokalet.

Stilheden afbrydes af en bevægelse foran i lokalet. To unge mænd, klædt i hvidt, træder smilende ned i dåbsbassinet med ansigterne vendt mod hinanden. En arm bliver løftet. Hænderne er anbragt som de skal og en stærk, ungdommelig røst høres gennem cikadernes sang.

Den ene unge mand sænkes ned i vandet af den anden. Han rejser sig hurtigt igen og atter breder et smil sig over hans ansigt. Det afspejler sig hos enhver af de iagttagende. Endnu en ung mand i Puerto Rico har påtaget sig Kristi navn.

Det nye medlem, Gerard Aquirre på 18 år, har kun kendt den 17-årige Pablo Chavez nogle få uger, men efter at have deltaget i en familieaften hos familien Chavez var det som om de blev brødre for evigt. Det var kun naturligt for ham at bede Pablo om at døbe ham.

Pablo og Gerard er typiske, unge sidste dages hellige i Puerto Rico. De indfødte på øen taler spansk, men alle lærer engelsk i skolen og mange taler dette andet sprog helt flydende. Nogle har, som Pablo, været medlemmer i årevis og har endog været inde på fastlandet og er blevet beseglet til deres familier i templet. Andre er, som Gerard, først for nylig blevet undervist i kirkens lærdomme. Alligevel er det som om deres levevis og deres eksempler har tilført deres kultur en særlig glans, således som det kunne lyde i cikadernes smukke sang denne strålende aften.

Øen, Puerto Rico er en republik under De forenede Stater, og den ligger på grænsen mellem Atlanterhavet og Det karibiske Hav, ca. 1.600 km sydøst for Florida. De tog imod de første missionærer for ca. 15 år siden. Siden da er kirken vokset og blomstret op på tropeøen. Der er nu tre stave og mange distrikter. Inden for disse enheder finder man fine unge mennesker, som er begejstret over at lære, og dele evangeliet med andre.

„Det som bringer mig størst glæde i livet," siger Jeanette Morales på 15, præsidentinde for rosenpigerne i Trujillo Alto ward, „er at efterleve evangeliet. Alle lærdommene hjælper mig så meget. Alt vil gå godt, hvis man bare ved at Gud lever og at han elsker os."

Jeanette og hendes søstre, Lidi på 18 og Dioni på 16, tilsluttede sig kirken sammen med deres forældre for fem og et halvt år siden. „Vi kom ind i kirken på et vigtigt tidspunkt," siger Lidi, der for tiden virker som førsterådgiver i Unge Pigers præsidentskab og underviser bikubepigerne.

NG

Lisa A. Johnson

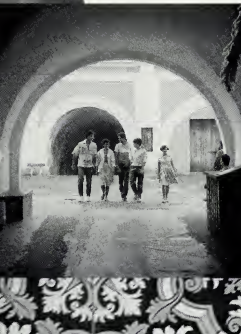
„Det var lige da jeg var blevet teenager – i den alder, hvor fristelserne for alvor begynder at sætte ind."

Søstrene Morales siger at de, ved at adlyde kirkens lærdomme, har kunnet være et eksempel for mange af deres venner, som ikke er medlemmer af kirken. Andre unge sidste dages hellige er ledere i deres skoler og samfund. Belinda Berrios blev kåret som miss Puerto Rico National Teenager i 1984, og søstrene Morales har haft forskellige førende positioner i mange klasser. Deres venner og lærere spørger dem ofte: „Hvad er det, der gør jer så meget anderledes?" Deres venner viser dem i reglen interesseret respekt og nysgerrighed, men der var engang hvor de gjorde nar og spottede.

„Men det generede os ikke," siger Dioni, der er førsterådgiver i sin laurbærpigeklasse og seminarsekretær. „Vi bruger det som en undskyldning til at lære dem sandheden om kirken. Når folk ser at vi ikke skammer os, så vil de gerne høre mere."

Skønt ingen på øen rigtigt kender kirkens lærdomme, så er der mange der kender lidt til den gennem kirkens tv-reklamer.

Det var faktisk takket være disse reklamer at den nydøbte Gerard fandt frem til kirken i første omgang. Den høje, pæne unge mand skrev til den adresse som stod på skærmen, og spurgte om kirken havde repræsentanter i Puerto Rico. Missionærerne blev sendt ud for at besøge Gerard, og han fik hurtigt missionærlektierne.

„Da jeg hørte Joseph Smiths historie," sagde Gerard, „følte jeg ligesom han. Jeg var også forvirret og gik ud i et område hvor der gror kaktus, fandt en åben plads og bad Herren om at vejlede mig. Så følte jeg den mest vidunderlige ånd: Jeg følte den samme ånd da missionærerne talte til mig. Jeg har aldrig før fået religionsundervisning, men så snart ældsterne begyndte at undervise mig, varede det ikke længe før jeg kunne se, at

Foto af Janet Thomas

det er sandheden. Det var som om at jeg altid havde kendt den."

Missionærerne præsenterede Gerard for Pablo, hans 15-årige bror Mario, og deres forældre. Gerard blev omgående optaget i familien. Det er ikke ualmindeligt blandt kirkemedlemmerne i Puerto Rico. De voksne og de unge kommer sammen som de bedste venner. De taler med hinanden med kærlig respekt, de er sammen til sammenkomster, og man ser sjældent de unge alene uden at de voksne også er der.

Familien Chavez var lykkelige for at hjælpe Gerard med at lære evangeliet, og de blev henrykte, da de hørte at noget af det første Gerard spurgte om, da han havde besluttet sig til at blive døbt var: „Kan jeg blive missionær?" Det er et spørgsmål som mange unge mennesker tager meget alvorligt i Puerto Rico. Pablo har arbejdet flittigt i sin fars rammeforretning en del år for at tjene penge til sin mission.

Nu er han 17 år og ved at nå sit mål. Og når tiden er inde til at han kan blive missionær, så er han også godt forberedt på enhver anden måde. Wardets ledere, som arbejder med de unge, lægger vægt på at de unge bliver både åndeligt og timeligt forberedt på en missionærs arbejde, og de afsætter 2 timer den tredje søndag i hver måned, hvor drengene under workshops kan lære om madlavning og ernæring, at være velplejet, at vedligeholde en cykel og et motorkøretøj, at sy, samt takt og tone. Under samme periode bliver der også holdt taler af missionærer og wardsledere.

De unge i Puerto Rico elsker roadshows, som alle unge sidste dages hellige over hele verden, og når den ene ungdomskonference er slut kan de næsten ikke vente til den næste. De engagerer sig også voldsomt i stavens sportsturneringer, især volleyball og basketball. De er kun lige begyndt på spejderprogrammet, men de afholder jævnligt talekonkurrencer, firesides og solnedgangsmøder. En af fordelene ved at bo i Puerto Rico er, at de kan afholde så mange aktiviteter ved stranden, som aldrig er langt borte. De har også mange tjenesteprojekter.

Det lyder måske nemt at bo i Puerto Rico, men de unge mennesker dér har også deres problemer. Gruppepres, hvilket de fleste unge betragter som det største af alle problemer, er dog ikke så slemt for de unge i Puerto Rico. „Vi finder venner der tror som vi, og de lægger ikke særlig meget pres på os," siger Lidi samstemmende med mange af hendes sidste dages hellige venner.

De fleste unge på øen er enige om at det virkelige problem er det pres der kommer ude fra verden i almindelighed. „Ifølge verden i dag skal man være hård, rig og umoralsk for at være smart," siger Pablo. Hans bror Mario er enig og siger: „Overalt hvor man ser hen er der ting og mennesker som opfordrer til at gå imod kirkens lærdomme." Begge drengene siger at kirkens aktiviteter og programmer – som for eksempel familieaftenen og personligt studium af skrifterne – hjælper dem til at prioritere rigtigt.

De unge benytter kirkens lærdomme til at ruste sig mod verdslig indflydelse, ligesom deres spanske forfædre benyttede øen til at befæste deres holdninger til den nye verden. Navnet – Puerto Rico – betyder „den rige havn", og var engang det spanske herredømmes borgfæstning i Caribien. Der ligger majestætiske fæstninger hele vejen langs øens kystlinie, og det var bag disse tykke mure at spanierne beskyttede sig mod de angribende pirater.

I vore dage er unge, hengivne mennesker med til at gøre Puerto Rico til en fæstningsborg i kirken. Øen er ikke ret stor, geografisk set. Men ser I, de sidste dages helliges unge stemmer lyder nærmest som cikadernes sang. Selv om de er meget små – de største er kun 50 mm – så lyder deres sang klart og melodiøst ud i natten. ☐

EDDERKOPPEN

David Brinley

Ingen andre kunne have set den. Det var et tilfælde at jeg så den. Midt ude i kirkens forhal, som var fyldt med livlige japanske medlemmer, der havde travlt for at nå søndagsskolen, var en lillebitte edderkop sandelig helt betydningsløs. Den kom til syne under radiatoren ved væggen – en lillebitte brun plet, der bevægede sig langsomt ind mod midten af hallen. På dette tidspunkt havde den omhyggeligt tilbagelagt ca en meter. De fleste af medlemmerne var ankommet og stod og hilste på hinanden i forhallen før mødet begyndte.

Min første indskydelse var at skubbe den tilbage under radiatoren, efterfulgt af en barnagtig tanke om at træde på den. Heldigvis for edderkoppen blev min grusomhed hurtigt afløst af nysgerrighed. Det så ud som om edderkoppens liv var begrænset, ikke mindst fordi den fortsatte den kurs, den én gang havde besluttet sig til. Jeg var så betaget, at jeg blev stående og iagttog den, idet jeg spekulerede på, hvordan det mon ville ende – denne uundgåelige ulykke, hvor den blev trådt under fode.

Jeg forstår ikke hvordan distriktspræsidenten, bror Tashiro, kunne se den. Han var tilsyneladende sent på den, eftersom han styrede hen imod fordøren for at komme afsted til et andet møde, med mappen i den ene hånd, en båndoptager i den anden og en projektor til lysbilleder under armen. Hans tanker var sikkert optaget af den uendelige række ansvar som skal udføres i et missionsdistrikt. På en eller anden måde så også han den lille edderkop midt i folkemængden. Han standsede omgående, satte sine ting fra sig og undskyldte sig. Han skilte folkemængden, gik lige så stille hen og tog edderkoppen op på sin hånd, hvorpå han satte den udenfor til venligere omgivelser. Næsten uden at være klar over afbrydelsen, skyndte han sig afsted til det ventende møde.

Det var så enkelt, en meget naturlig handling for en ydmyg Herrens tjener, og det åbenbarede en vidunderlig analogi for mig. Jeg så for mig Frelseren standse op midt i nogle indviklede opgaver med at skabe utallige verdener, for personligt at undervise, formane og ofre sig på grund af en uforstående menneskeraces sag, tilsyneladende et fnug i evighedens endeløse korridorer. Han løftede med guddommelig hengivenhed mennesket op fra den visse dom, og bar det ud i frie omgivelser med mulighed for at leve og udvikle sig.

Jeg tænkte på alle de tusinder af japanere, som endnu ikke kendte til Herrens store kærlighed, mennesker som jeg var blevet sendt til for at undervise. Mit hjerte fyldtes af en fornyet beslutsomhed, mens jeg ilede til min søndagsskoleklasse. Jeg besluttede mig til at redde edderkoppen næste gang. □

Foto af David Quinney Jr.

TILLID KAN LÆRES

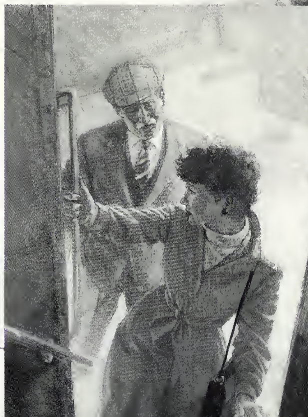
Sain Bessey

Da jeg stod på jernbanestationen, løb tårerne ned ad mine kinder. Jeg skulle forlade mit hjem i Wales, for at rejse til et fremmed land og begynde en ny tilværelse ved Brigham Young universitet i Utah. Mine kufferter var læsset på toget og det eneste der manglede var, at jeg skulle sige farvel til min far. Vi stod et par sekunder i en tæt omfavnelse. Han bøjede sig og hviskede i mit øre: „Du skal nok få det godt. Jeg har tillid til dig." Han skubbede let til mig, for at hjælpe mig op i det holdende tog.

Hans vinkende hånd og høje skikkelse forsvandt langsomt ud af syne, og jeg fyldtes med tomhed. Jeg følte mig isoleret og ensom. Jeg stirrede ud ad vinduet på de kendte, grønne marker, hækkene og de grå stenhytters falmede facader. Støjen fra de snakkende damer, som var med toget, og folk der raslede med aviser når de vendte blad, druknede i særlige barndomsminder jeg havde haft med min far.

Han stod på den faldefærdige bro med min 2-årige bror på ryggen. „Kom nu, Sian. Hold mig i hånden, så kan vi gå sammen over broen." Hans stemme lød så betryggende, men mine knæ rystede. Jeg var rædselsslagen. Fra det sted hvor jeg stod, kunne jeg se de reb, som holdt broen oppe, svinge frem og tilbage under de gåendes vægt. Jeg kunne høre rebets knagen over vandets tordenbrøl, dybt nede i kløften. Min viden om ingeniørvirksomhed var meget begrænset i min unge alder, men jeg var overbevist om at

Jeg kiggede op, og så at udtrykket i min fars øjne var som en afspejling af mit eget blik. Det sagde – jeg elsker dig, jeg har tillid til dig, og jeg ved at du kan gøre hvad du sætter dig for.

broen var usikker. Jeg rystede af skræk og trådte et skridt tilbage.

„Sian," sagde min far, venligt men bestemt, „se på mig." Jeg så op i hans stærke, kærlige ansigt. „Hav tillid til mig. Så skal det nok gå." Han rakte sin hånd frem. Jeg så ham ind i øjnene og trådte ud på den gyngende bro. Jeg surmulede og kom med et lille snøft. Min far tog mig fast i hånden og vi bevægede os fremover. Jeg holdt fast, og pludselig vidste jeg, at vi ville komme over i sikkerhed.

Jeg havde mange gange sat min lid til hans store hænder. Og jeg havde ofte set ham smile blidt over min spænding ved nye eventyr og erobringer.

Det var sådan han så på mig, da jeg nåede toppen af Snowdon bjerget – det højeste bjerg i England eller Wales. De gamle minearbejders sti, som gik op ad bjergsiden, var dækket med løse sten som rullede under vore fødder når vi gik. De skarpe grå klipper og rullestenene som lå spredt rundt omkring stod i skarp kontrast til den blå himmel og de hvide skyer over os. Ind imellem passerede vi et omstrejfende får, som ledte efter et sted at græsse. Disse dristige dyr var så vant til at der kom mennesker forbi, at de næsten ikke bemærkede os.

Det varede ikke længe før mine korte ben var ømme og trætte. Det var som om den grå sti ingen ende fik. „Kom nu, Sian. Du kan godt," min far opmuntrede mig, idet han trak mig op på sin ryg. Det gjorde det vanskeligere for ham, men det var en lettelse for mig. Vi traskede forbi smuldrende stenmure, som længst forglemte hyrder havde rejst. På afstand lignede de store ar på bjergvæggen.

Endelig nåede vi den sidste opstigning. Min far holdt fast om min hånd mens vi kravlede op. Da vi nåede toppen satte vi os åndeløst ned. Jeg så mig omkring. Langt ude kunne vi se folk bevæge sig som myrer i mange forskellige farver. Så langt øjet rakte kunne vi følge bjergryggene og de dybe dale, og i det fjerne så vi et glimt af den blå Nordsø. Jeg stirrede forundret og lo af spænding. „Vi klarede det, far. Vi nåede helt op til toppen!" Jeg kiggede op, og så at udtrykket i min fars øjne var som en afspejling af mit eget blik. Det sagde – jeg elsker dig, jeg har tillid til dig, og jeg ved at du kan gøre hvad du sætter dig for.

Aller dybest nede i min bevidsthed hørte jeg den rytmiske lyd af toget, som bevægede sig henover skinnerne, men mine tanker var langt borte. Jeg indså med stigende undren hvordan et evigt bånd var blevet knyttet mellem min far og mig under min opvækst. Min barndoms frygt og tillid til hans tilsyneladende uendelige viden, havde udviklet sig til et kærligt, fortroligt fællesskab, som vi delte mere og mere efterhånden som jeg modnedes og gjorde erfaringer.

Denne tanke forekom mig så kendt. Mon det var således mit forhold til min himmelske Fader var blevet til? Lige som i min jordiske barndom – måske mit førjordiske liv var en tid, hvor jeg udviklede tro og tillid til min Fader! Jeg lærte alt hvad jeg kunne, mens vi var sammen, så forlod jeg mit himmelske hjem, i bevidstheden om at min himmelske Fader havde tillid til mig og mine muligheder for at gøre godt i den nye fase af mit liv.

Da jeg tænkte på dette, fyldtes jeg med varme. Den fortog sig langsomt og efterlod en hul smerte i mit indre. Jeg vidste at hvor langt jeg end ville rejse fra mine jordiske forældre, så ville jeg en dag vende tilbage og stadig føle den nærhed og tillid, som vi havde til hinanden. Men det vigtigste af det hele var, at jeg erkendte, at jeg havde knyttet et bånd helt mage til dette, til mine himmelske forældre. Efterhånden som min tro og tillid til min himmelske Fader øgedes, så vil hans tro og tillid til mig også gøre det. Han vil altid være der for at hjælpe mig, dersom jeg blot vil anråbe ham, og en dag kan jeg vende tilbage og bo sammen med ham og føle dette evige fælleskab, hvis min tro forbliver stærk nok. □

